

8 0 -06- 1995

463

1994/95



» MI «



Moje najljubša igrača je meovodke. Ima eno je lica. Ima dva kosa. Ima dva
oči in dva ušesa. Za vsakogar ima posebno mesto. Je zelo morda.

Moje OPALEKI 1.2

Moj meovodke je zelo lep. Če me koga, ga imam v sebi. Ima dva
dva ušesa. Ima dva kosa. Ima dva oči. Ima dva ušesa. Ima dva kosa.

Moje AVSEBNIK 1.2

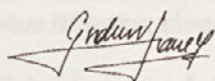
Moj meovodke je zelo lep. Ima dva kosa. Ima dva oči. Ima dva
ušesa. Ima dva kosa. Ima dva oči. Ima dva ušesa. Ima dva kosa.

Moje KALIBRNOVIC 4.2

MI V DEŽELI IGRARIJI

Glasilu želim srečno pot med bralce, učencem in mentorjem pa
čestitam ob izidu.

Ravnatelj:



V juniju 1995

OTROCI IMAMO NAJRAJE MEDVEDKE

Moja najljubša igrača je medvedek. Ime mu je Brundo. Ima rjav kožuh, modre oči in črn smrček. Za vratom ima pikasto mašno. Je zelo mehak.

Maja OPALIČKI, 1.c

Moj medvedek je zelo topel. Če me zebe, ga stisnem k sebi in nato skupaj gledava televizijo. Kadar dežuje, se bojim grmenja. Medvedek mi prežene tudi strah.

Katja AVSENEK, 1.c

Pred štirimi leti sem dobil medvedka. Zelo sem ga vzljubil. Vedno ga nosim s seboj. Ime mu je Piki. Je majhen, rumene barve, ima okrogel gobček in črne oči. Na trebuščku ima rdeč srček. Na njem piše: "Rad te imam." Upam, da me ima res rad. Če ne gre z menoj, mislim nanj in to mi prinaša srečo. Rad bi, da bi Pikija spoznali tudi moji otroci.

Emil ŠAHMANOVIČ, 4.c

**Rjav je in rad je med,
je velik sladkosned.
Kdo je to?**

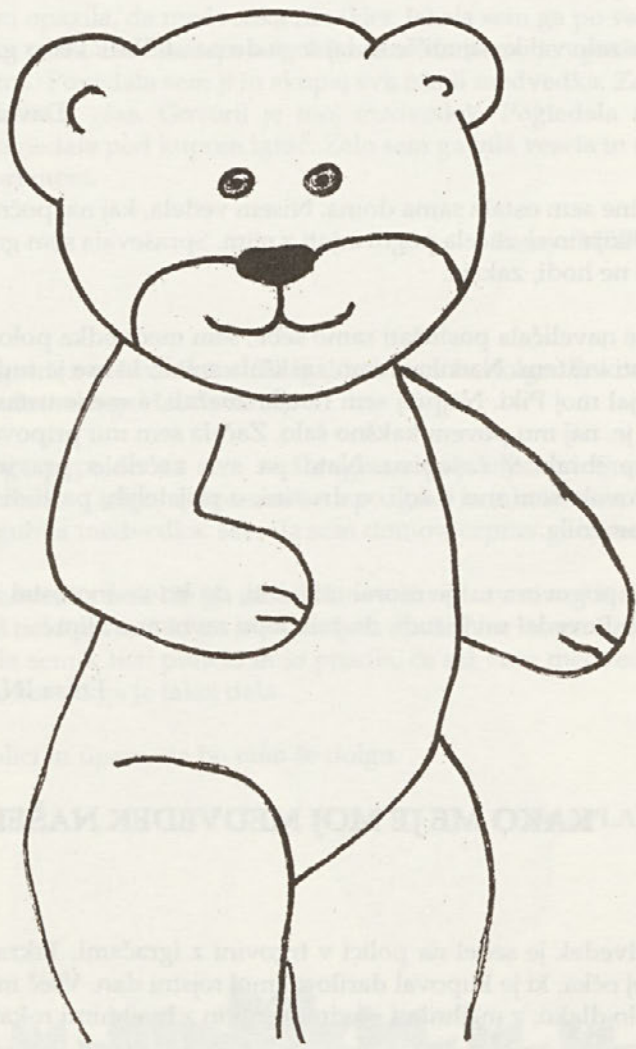
Tanja FILIPIČ, 4.c

Za rojstni dan sem dobila belega medvedka. Oblečen je bil v sivo oblekico. Veliko sva se igrala. Jaz sem bila zobozdravnik, on pa moj pacient. Pogledala sem, če ima čiste in bele zobe.

Ko sem bila bolna, sem se igrala z njim. Ker ga nisem čistila, je revež postajal vse bolj umazan. V šoli smo morali narisati svojo najljubšo igračo in prinesla sem medvedka. Mami mi ga je najprej temeljito očistila, šele potem sem ga upala pokazati sošolcem in učiteljici.

Sedaj je medvedek na podstrešju v škatli. Vsak teden grem k njemu in ga očistim.

Maja ŽAKELJ, 4.c



Zorica BANOVIĆ, 2.b

DUMBO IN PIKI

Moja najljubša igrača je star medved Dumbo. Še vedno ima dlako in zelo ga imam rad. Ta igrača me spominja na lepe in brezskrbne otroške dni, ki sem jih preživel v Šmartnu.

Dumbo je zelo velik, saj mi še sedaj sega do pasu. Vsak večer gre z mano spat.

David VIDMAR, 4.b

Nekega dne sem ostala sama doma. Nisem vedela, kaj naj počnem. Vzela sem svojega Pikija in se začela pogovarjati z njim. Spraševala sem ga, zakaj ne govori, zakaj ne hodi, zakaj...

Ko sem se naveličala poslušati samo sebe, sem medvedka položila na mizo in odšla proti vratom. Naenkrat sem zaslišala smeh, ki me je tudi prestrašil, saj se je smejal moj Piki. Najprej sem hotela zbežati, a me je ustavil Pikijev glas. Rekel mi je, naj mu povem kakšno šalo. Začela sem mu pripovedovati šale, ki sem jih prebrala v časopisu. Nato pa sva začela s pravim pogovorom. Pripovedovala sem mu o šoli, o družini, o prijateljih, pa tudi svojo ljubezen sem mu omenila.

Ob koncu pogovora mi je moral obljubiti, da bo vedno ostal z menoj, kar je tudi storil. Povedal mi je tudi, da zelo lepo ravnam z njim.

Enisa INAJETOVIČ, 4.b

KAKO ME JE MOJ MEDVEDEK NAŠEL?

Mali medvedek je sedel na polici v trgovini z igračami. Takrat je v trgovino stopil moj očka, ki je kupoval darilo za moj rojstni dan. Všeč mu je bila igrača s črno-belo dlako, z majhnimi rjavimi očmi in z majhnimi rokami in nogami.

Kupil mi je medvedka. Zvečer, ko so prijateljice odšle z zabave, sem vzela medvedka, odšla v sobo in z njim zaspala.

Dijana JURKIČ, 4.b

IZGUBILA SEM MEDVEDKA

Za peti rojstni dan sem dobila medvedka. Bil je rjav z rdečo pentljo okrog vratu.

Nekega dne sem opazila, da medvedka ni nikjer. Iskala sem ga po vseh kotih, vendar ga nisem našla. Postala sem zelo žalostna. Mami me je vprašala, zakaj sem tako žalostna. Povedala sem ji in skupaj sva iskali medvedka. Zaman! Ponoči sem zaslišala glas. Govoril je moj medvedek. Pogledala sem pod posteljo in ga zagledala pod kupom igrač. Zelo sem ga bila vesela in od takrat spi vsako noč pri meni.

Tadeja MANDIČ, 3.a

Največkrat se igram z medvedkom. To igračo imam že dolgo. Enkrat sem ga že izgubila, vendar sem ga dobila nazaj.

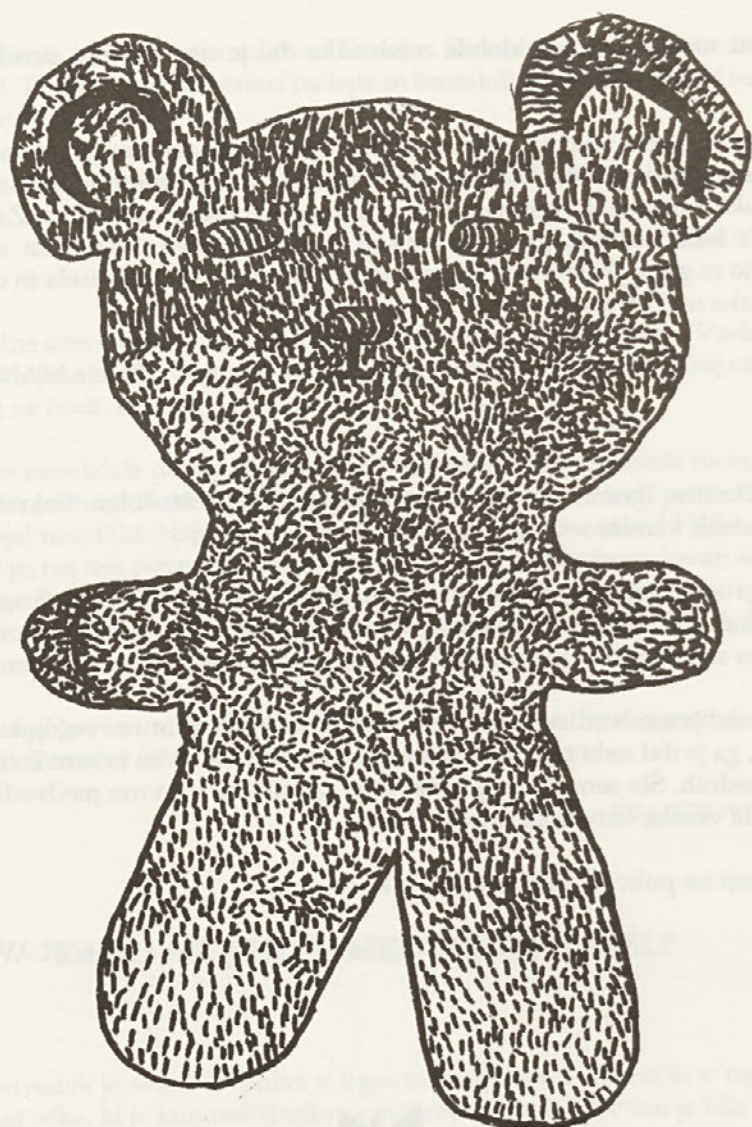
Nekega sončnega popoldneva sem se šla igrati s prijateljicami. S seboj sem vzela tudi medvedka. Dolgo, dolgo smo se lepo igrali in tako sem se vživela v igro, da sem izgubila medvedka. Morala sem domov, čeprav ga nisem našla.

Naš sosed je medvedka našel in ga nesel domov. Ko se mu ni več ljubilo igrati z njim, ga je dal neki punčki, ki ga je z veseljem vzela. Vse to sem izvedela po nekaj tednih. Šla sem k tisti punčki in jo prosila, če mi vrne medvedka. Zelo sem bila vesela, ker mi ga je takoj dala.

Zdaj stoji na polici in upam, da bo tako še dolgo.

Deja PLAVŠIČ, 4.c





Sanja BOŽIČ, 3.b

MEDVEDEK STAŠ

Živim v veliki hiši sredi gozda. Moj gospodar je Tine, ki hodi v drugi razred. Ima še veliko igrač, vendar ima najraje mene. Ker sem velik skoraj pol metra, imam tudi svojo posteljo, ki stoji poleg Tinetove.

Tine je dober učenec in nekega dne me je vzel s seboj v šolo, saj so morali učenci prinesiti svojo najljubšo igračo. Videl sem, da me je Tine zelo lepo narisal na risalni list. Ko je zazvonilo, me je odnesel domov. Napisal je domačo nalogo in šel spat. Pridno je rasel in nekoč je v šoli dobil enko. Takrat me je prijel za roke in rekel: "Oj, medvedek, ali mi boš ti pomagal?" Nisem vedel, kaj naj storim. Naslednji dan pa je spet dobil petico in vsi smo bili veseli: mami, ati, Staš in jaz.

Staš KRIŽAJ, 3.b

Medvedek v postelji lepi leži,
pri tem pa strašno glasno smrči.

Kmalu potem se dan prebudi,
medvedek pomane si trudne oči.

Nič ne pomaga medvedku zaspancu,
v šolo bo treba še dolgo po klancu.

Šole je konec, domov se mudi,
mama ga čaka, ko domov prihiti.

Anja MEGLIČ, 4.b

Moj medvedek Piki Jakob
zmeraj z mano se igra,
prav prijetno godrnja,
zraven rad še poskaklja,
pleše, raja, se vrti,
po večerji sladko spi.

Nina KLEMENC, 4.c

Pando sem dobil pri štirih letih. Bila mi je všeč, zato sem jo vsak večer vzel s seboj v posteljo. Je bele in črne barve, okrog vratu pa ima rdečo kravato. Tega medvedka ne bom dal nikoli nikomur.

Dal sem ga na polico, kjer ga imam za spomin na moje otroške dni.

Senad SALKIČ, 4.b

CUFEK

Stara sem bila komaj štiri leta, ko mi je mami podarila plišastega medvedka. To je moj Cufek. Z njim se igram, pa tudi spi pri meni. Kadar sem osamljena, pride k meni in me potolaži. Ko me mami zjutraj budi za v šolo, hitro vstanem, pripravim torbo, zmeraj pa s seboj vzamem plišastega medvedka. Po pouku skupaj narediva nalogo, saj mi moj ljubi Cufek zelo rad pomaga.

Diana ZAPLOTNIK, 3.a

POMAGAL SEM DEJANU

Če dandanes kakšen otrok zagleda plišastega medvedka, ki ponoči čudežno oživi, ga takoj zanima, kako se je to zgodilo.

Tako je bilo tudi z mojim gospodarjem Dejanom. Neke noči je v kotu sobe zaslišal ropot. Prižgal je luč in me zagledal. Pridno sem mu pospravljala sobo, saj njegovih staršev že nekaj časa ni bilo doma. Odšla sta na morje in ker je bil Dejan prehlajen, je ostal z varuško doma. Varuška mu je neprestano ukazovala, naj pospravlja sobo. Bil je zelo vesel, ker sem namesto njega to počel jaz. Postala sva prijatelja in potem mi je tudi on pomagal pri pospravljanju. Navezal se je name in mi obljubil, da staršema ne bo izdal najine skrivnosti, saj nima vsak medvedka, ki včasih oživi.

Damjan ROPRET, 3.a



ZAŠITI MEDVEDEK

Ko sem bila stara pet mesecev, sem dobila medvedka. Kmalu je postal moja najljubša igrača. Njegov trup je rdeč, ima bele tačke in glavo, črn gobček, rjave oči in rdeča usta. Včasih je imel na trupu tudi tri črne gumbke, ki pa so mu potem odpadli. Čeprav ga je morala mama zašiti, ga imam zelo rada. Moj medvedek ima še neko posebno lastnost. Na sprednjih tačkah ima dve blazinici, ki se primeta na volno. Včasih medvedka vzamem v posteljo, da laže zaspim. Gotovo bo še dolgo moj najboljši prijatelj.

Klavdija BOGATAJ, 4.b

NA POLICI SEM OPAZILA ŽALOSTNEGA MEDVEDKA...

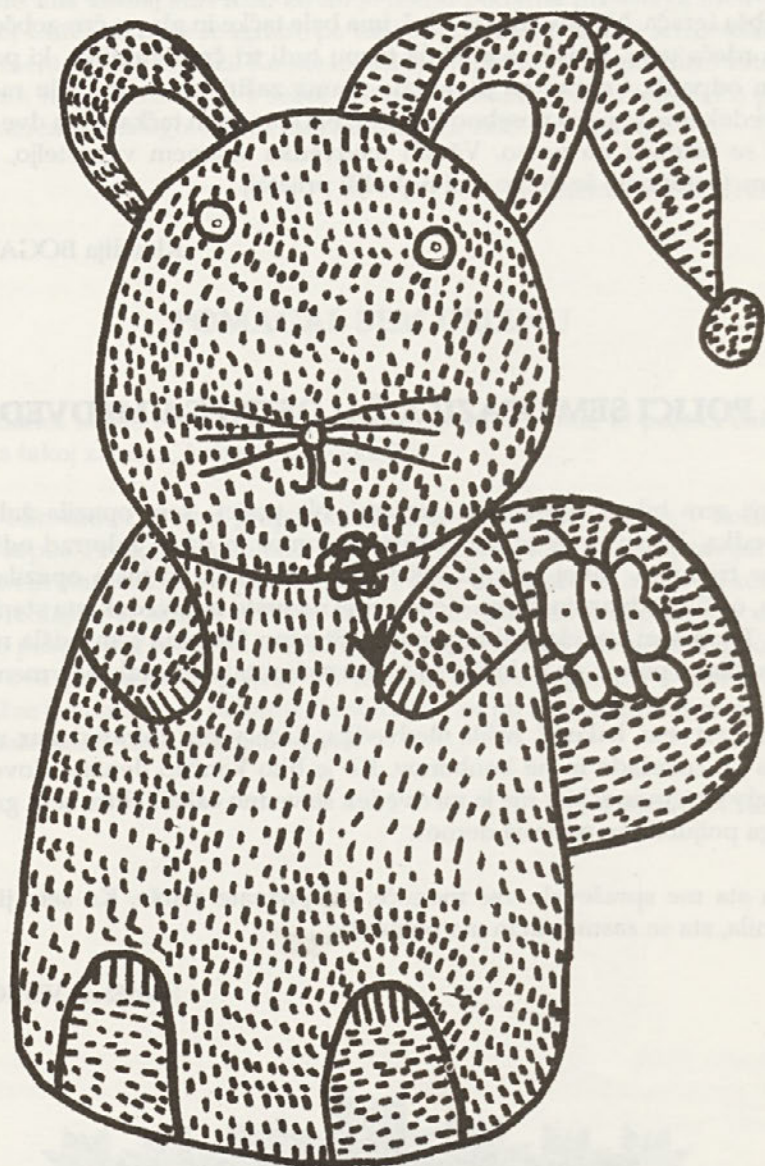
S starši sem bila v trgovini z igračami. Na polici sem opazila žalostnega medvedka. Zdelo se mi je, da potrebuje pomoč in da bi zelo rad odšel iz te grozne trgovine. Takoj sem ga objela in s staršema, ki nista opazila, da ga držim, odšla do blagajničarke. Ko je prišel na vrsto medvedek, sta starša odkimala. Takoj sem vedela, kaj to pomeni. Strašno žalostna sem odšla nazaj do medvedkove police, ga položila tja in mu zašepetala: "Kmalu se vrnem pote."

Razmišljala sem, kako bi rešila medvedka. Začela sem zbirati denar, nisem si kupila ne čokolade in ne bonbonov. Ko je bilo končno denarja dovolj, sem odhitela v trgovino, kjer me je medvedek še vedno čakal. Hitro sem ga zgrabila, ga poljubila in odnesla domov.

Starša sta me spraševala vse mogoče, saj poznate starše. Ko sem jima vse pojasnila, sta se zasmejala in me poljubila.

Sladžana VUJIČIČ, 4.b





Svetlana JAČIMOVIČ, 3.b

GREGOV MEDVEDEK

Moj lastnik je Grega. Dobil me je za rojstni dan. Ko gre spat, me vzame s seboj in vedno sva bila dobra prijatelja.

Ko sem bil star šest let, me je Gregov oče odnesel na podstrešje, nad otroško sobo. Tam je bila tema in bilo me je zelo strah. Pogrešal sem igrače, prijatelje in predvsem Grega. Nekega dne je nekaj zaropotalo in podstrešna vrata so se odprla. Zagledal sem glavo starega medveda in tudi on me je opazil. Srečanja sem bil zelo vesel. Vprašal me je, če bi šel rad v otroško sobo med prijatelje. Povedal sem mu, kako zelo jih pogrešam. Stari medved je iz torbe izvlekel dva robca in hitro napravil dve padali. Skočila sva in pristala v otroški sobi. Tam so naju čakale vse igrače.

Bil sem zelo vesel, ker sem se vrnil mednje, najbolj pa me je razveselil Grega, ki me je ob ponovnem srečanju objel.

Igor ČERKETA, 3.b

SPET IMAM NEKAJ UR MIRU...

Jaz sem mali modri plišasti medvedek. Moj lastnik je majhen fantek Luka. Ko se je Luka rodil, me je dobil za darilo. V porodnišnici me je Lukova mamica položila na nočno omarico in Luka me je že takrat opazoval.

Ko sta šla Luka in mamica domov, sta me vzela s seboj. Lukova mamica me je položila v otroško posteljico. Od takrat vedno spim v njej. Ko Luka prinesejo spat, se stisne k meni in me objame. Potem pa me začne premetavati po postelji, dokler ne zaspi. Včasih me vrže tudi na tla. Joj, kako me to zaboli! Ko me Luka zagleda na tleh, ponavadi začne jokati. Lukova mamica hitro priteče v sobo, me pobere s tal in me položi na blazino k Lukovi glavici. S fantkom sladko zaspiva. Ko se prebudi Luka, se zbudim tudi jaz. Nekaj časa se z menoj igra, nato pa začne klicati mamico. Spet imam nekaj ur miru in čakam, da se vrne moj mali prijatelj.

Špela PAVLICA, 3.b

MEDVEDEK

Komaj sem se rodil,
že sem medvedka dobil.

Zvečer sem z njim zaspal,
zjutraj ob njem vstal.

Ko sem šolar postal,
nikomur ga nisem dal.

Tudi če me sedaj kaj teži,
me medvedek moj razveseli.

Dejan KUBORIČ, 3.a

Igrača na drevesu sedi
in opazuje, če se kaj zgodi.
Ta igrača je medvedek,
pravi velik sladkosnedeck.

Gorazd PISKAR, 3.a

Rada se igram,
najrajši pa medvedka imam.
Ko posteljo pospravim,
ga na blazino postavim.

Sestri ga ne dam,
tudi če prosi me ves dan.
Včasih vzame mi ga brat,
saj se hoče z njim igrat.

Z njim najraje spim
in se novega dne veselim.

Dijana ZAPLOTNIK, 3.a

TUDI SANJA IMA MEDVEDKA

Dober dan! Jaz sem medvedek, ki zelo rad spi. Moja lastnica je Sanja, je moja najboljša prijateljica. Nekega dne smo odšli na potovanje z vlakom. Sanja me je stlačila v potovalko. Zelo sem bil stisnjen. Ko smo prispeli do cilja, je Sanja spala. Mimo je prišel majhen otrok in me hotel odnesti. Ugriznil sem ga v desni kazalec. Začel je jokati. V tem trenutku se je Sanja zbudila in me okregala. Odšli smo v hotel. Ker je bilo že pozno, smo odšli spat. Ozrl sem se v nebo in opazoval zvezde. Naenkrat se je na nebu utrnila zvezda. Hitro sem si nekaj zaželel. Zelo rad bi govoril. Ko se je zdanilo, sem res znal govoriti. Sanja je bila tega zelo vesela. Vprašal sem jo, če bomo šli kmalu domov, saj bi se rad čimprej pobahal pred drugimi igračami.

Sanja BOŽIČ, 3.b

ROMAL SEM V TEMNO ŠKATLO

Sem plišasta igračka, naredila me je šivilja Marjetica. Zapakirali so me v temno škatlo, v kateri me je premetavalo, dokler me niso pripeljali v veleblagovnico. Prijazna prodajalka me je vzela iz škatle in me postavila v izložbo, kjer je bilo še veliko meni podobnih igrač. Bil sem ljubek medvedek rjave barve, z majhnim repkom in temnimi očmi. Kmalu sem se spoprijateljil z ostalimi igračami in skupaj smo zrli skozi izložbeno okno v svet. Velikokrat sem slišal razvajene otročaje, ki so zahtevali od svojih mam, naj jim kupijo avto ali dinozavra, zame pa se niso zanimali. Nekoč pa je vendar k meni pristopila neka gospa in me kupila. Zopet sem romal v temno škatlo in kot darilo pristal pri dečku z imenom Jani. Bil je prvi deček, ki se me je razveselil. Vzel me je v naročje in se ni mogel ločiti od mene. Skupaj sva jedla, se kopala, se igrala, z njim sem bil tudi na igrišču in v vrtcu. Celo leto se nisva ločila, dokler ni Jani praznoval rojstni dan. Dobil je novo igračo in takrat je pozabil name. Obležal sem v kotu. Bil sem osamljen in žalosten. Janijeva mama me je pobrala in me vrgla v smetnjak. Tako sem pristal na smetišču, kjer še vedno čakam, da me kdo pobere in odnese domov.

Sašo TOPORIŠ, 3.b

MOJA PRIJATELJICA DARJA

Sem medved panda, vendar ne čisto pravi, ampak igrača. Stojim v omari, ki ima šipo, skozi katero opazujem, kaj se dogaja po svetu. Tam so tudi moji prijatelji in prijateljice. Najraje imam punčko, ki me gleda z vrhne police. Darja se z mano igra le ob sobotah in nedeljah in med počitnicami, zato komaj čakam poletje. Takrat me vzame na morje in tam se igrava. Med tednom jo skozi steklo opazujem, kako piše domače naloge in se uči. Ponoči, ko vsi spijo, ne morem spati. Vedno imam odprte oči. Včasih me je strah, da ne bi prišli v sobo tatovi in ugrabili Darjo, kajti mojo lastnico imam zelo rad. To bi bilo vse za danes. Pa nasvidenje drugič.

Darja PERKO, 3.b

S PANDO SE BOVA SKUPAJ POSTARALI

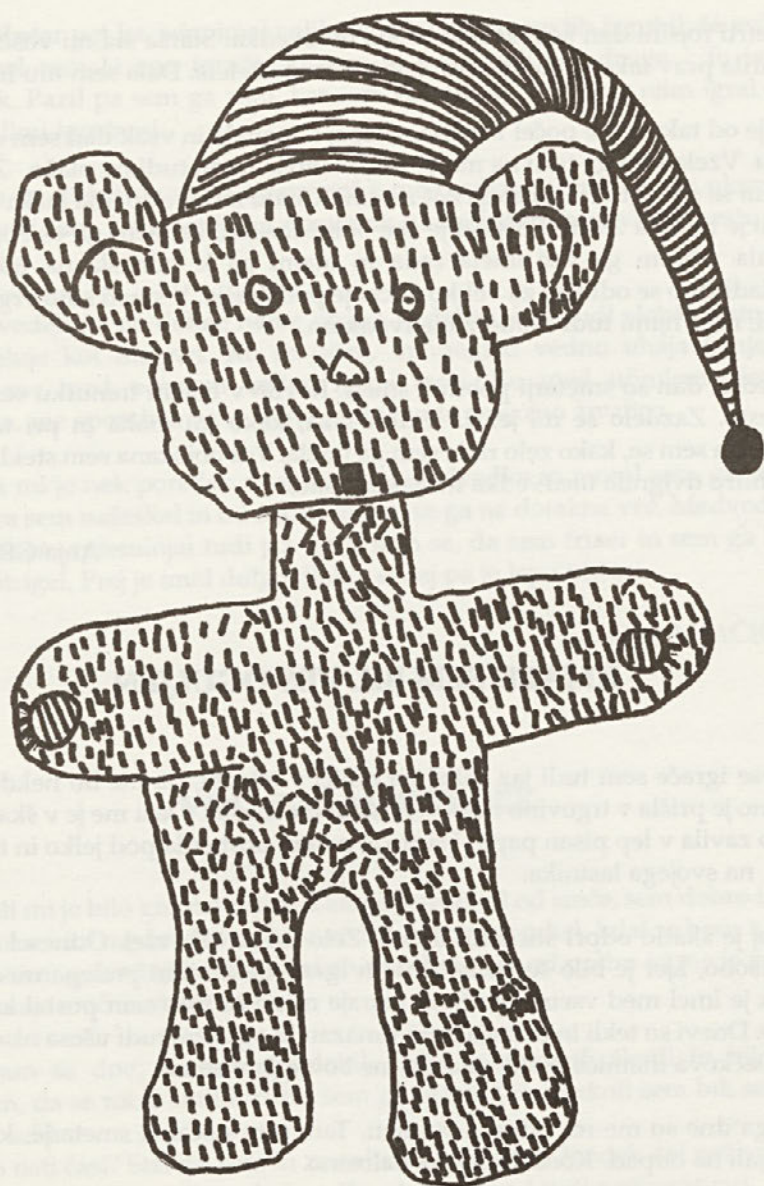
Imam igračo, ki mi je zelo pri srcu. Dobila sem jo za rojstni dan. Prvič sem jo opazila v izložbi trgovine Biser. Ko sva z mamico vstopili, je prodajalka takoj vedela, da sva prišli vprašat za pando. Povedala nama je, da je všeč večim otrokom. Z mamico sva sklenili, da jo bova prišli iskat naslednji dan. Vsa srečna sem jo v petek odnesla domov.

Doma sva jo odvili in postavili na mojo posteljo. Mislim, da ji je tam všeč. Od takrat me ne zanima nobena druga igrača. Vse sem zmetala v omaro in mislim, da bodo tam tudi ostale. Pandi zvečer pripovedujem pravljice, potem pa skupaj zaspiva. Oči pravi, da sem za igrače že prevelika in da naj se raje posvetim učenju in branju, ampak nobena beseda ne zaleže. Ko pridejo k meni prijateljice, ves čas porabijo za pando. Takrat sem malo ljubosumna.

Mislim, da se bova s pando skupaj postarali.

Alja PLEMENTAŠ, 5.a





Melisa ČEKIČ, 3.b

JAKA SE MI JE ZASMILIL

Za četrti rojstni dan sem si zelo želela medvedka. Starša sta mi voščila in mi podarila prav takega medvedka, kot sem si ga želela. Dala sem mu ime Jaka.

Jaka je od takrat vse počel z mano, skupaj sva spala in vsak dan sem se z njim igrala. Vzela sem ga tudi na morje in z mano je hodil tudi na plažo. Že takrat pa sem se raje igrali s prijatelji kot z njim. Kmalu mu je odpadla tačka in mami mu jo je morala zašiti. Postajal je vse bolj žalosten, ker sem ga vse bolj zane-marjala. Nisem ga več imela rada in mami ga je odnesla na podstrešje. Pomladi smo se odločili za veliko čiščenje podstrešja. V smeti smo vrgli veliko škatel, med njimi tudi škatlo z medvedkom.

Naslednji dan so smetarji pobirali smeti. Ravno v tistem trenutku sem prišla na cesto. Zazdelo se mi je, da vidim Jaka, kako mi maha in pri tem joče. Spomnila sem se, kako zelo rada sem ga imela. Vsa objokana sem stekla k smetem, hitro dvignila medvedka in stekla domov.

Anja GRUM, 5.a

KMALU SEM BIL VES OGULJEN

Kot vse igrače sem tudi jaz čakal na polici v izložbi, da me bo nekdo kupil. Končno je prišla v trgovino neka ženska in me kupila. Dala me je v škatlo in to škatlo zavila v lep pisan papir. Darilo je potem postavila pod jelko in tam sem čakal na svojega lastnika.

Zjutraj je škatlo odprl štiriletni deček. Zelo me je bil vesel. Odnese me je v svojo sobo, kjer je bilo še polno drugih igrač, med njimi prelepa medvedka. Deček je imel med vsemi igračami najraje mene in zato sem postal kar malo bahav. Dnevi so tekli in postajal sem umazan in oguljen, tudi ušesa nisem imel več. Dečkova mamica je sklenila, da me bo vrgla v smeti.

Nekega dne so me res odnesli v smeti. Tam sem počakal smetarje, ki so me odpeljali na odpad. Končal sem res žalostno.

Iris ZAVELCINA, 6.c

OSTRIGEL SEM MEDVEDKA

Ko sem bil star pet let, sem imel veliko igrač, veliko sem jih izgubil, še več pa uničil. Imel sem le eno igračo, ki sem jo pazil bolj kot druge. To je bil medvedek. Pazil pa sem ga zato, ker sem sklenil, da se bom z njim igral dlje kot z ostalimi igračami.

Sedaj sem že starejši in se ne igram več z medvedkom. Imam ga za okras na polici v svoji sobi. Kadar pridem domov in ga zagledam na svojem mestu, me to razveseli.

Moj medvedek pa ne deluje name vedno le dobro, ima tudi slabše lastnosti. Name deluje kot magnet. Ko se učim, mi pogled vedno uhaja k njemu. Nasploh me med učenjem vedno nekaj moti. Ko med učenjem gledam medvedka, me spominja na majhno, resnično in prijazno živalico.

Nekoč pa mi je nek poreden muc raztrgal medvedka in moral sem ga zakrpati. Muca sem našeškal in od takrat naprej se ga ne dotakne več. Medvedkov izgled pa sem spreminjal tudi jaz. Igral sem se, da sem frizer in sem ga lepo kratko ostrigel. Prej je imel dolgo dlako, sedaj pa je lepo plišast.

Andrej AHACIČ 6.c

VOLNENI MEDVEDEK

Kadarkoli mi je bilo grenko pri srcu ali pa sem žarel od sreče, sem dobro in zlo delil z volnenim medvedkom, ki je vedno nestrpno čakal, kdaj se bom z njim igral. Ko sem ga zadnjič držal v rokah, je bil ves siv od prahu in me je spominjal na moje srečno otroštvo.

Spominjam se dne, ko sem ga dobil. Ležal je v svetli škatli in bil tako nebogljen, da se mi je smilil. Hitro sem ga vzljubil in kjerkoli sem bil, sem ga stiskal k sebi.

Le kje so tisti časi? Starejši sem in zavedam se, da je medvedek del nežive narave, spoznal pa sem tudi to, da ima človek lahko rad tudi nežive stvari.

Andrej JANKOVIČ 6.c

ŽIVIM V STARI BAJTL...

Živijo! Sem star oguljen medvedek. Živim že deset ali enajst let v stari bajti blizu gozda. Imam veliko prijateljev in prijateljic. Povedal vam bom, kako sem prišel v bajto.

Izdelali so me v tovarni, kjer delajo igrače in me nato odpeljali v trgovino Globus. Tam sem nekaj časa sameval. Nekega popoldneva pa je mimo mene prišla majhna deklica z očkom in mamico. Ko me je zagledala, je rekla, da hoče samo mene. Vzeli so me s police in me kupili. Punčka me je trdno držala vso pot. Takoj, ko smo prišli domov, me je pokazala svojemu psu Reksu. Nekaj dni se je igrala samo z menoj, potem pa sem končal v kotu. Ker me punčka ni več marala, me je vzel Reks. Kmalu sem ostal brez noge, vendar so me hitro zašili in spravili na podstrešje.

Na podstrešju nisem bil dolgo, saj me je pred mišmi rešila dobra vila, ki sem ji bil všeč. Pričarala mi je bajtico ob gozdu in tu uživam svojo starost.

Primož GROS, 6.c

MIKLAVŽ MI JE PRINESEL LEPO DARILO

Kot otrok sem se zelo rad igral z medvedki, zato sem tudi Miklavžu napisal, naj mi prinese medvedka.

Bližal se je Miklavžev večer in postajal sem vse bolj nestrpen. Odšteval sem vsako minuto posebej. Proti večeru smo odnesli krožnike v sobo na posteljo. Pogledal sem še risanko in odšel spat. Ko sem se zjutraj prebudil, sem hitro vstal in stekel pogledat, če nas je Miklavž že obiskal. Na svojem krožniku sem zagledal velik paket, ki mi je vzel sapo. Odvil sem ga in pred mano je bil velik bel medvedek. Presrečen sem stekel k mami in ji ga pokazal. Mami se je samo smejala. Imel je velika usta, črn smrček in belo dlako. Z njim sem se igral vse dneve. Kuhal sem mu kosila, kot bi bil živ. Pokazal sem ga vsakomur, ki je prišel k nam na obisk. Čeprav sem imel ogromno igrač, med temi tudi medvedke, sem imel tega najraje.

Čeprav v Miklavža ne verjamem več, imam zaradi tega medvedka zelo lepe spomine na otroštvo.

Jernej BREJČ, 6.c

RJAVČEK

Doma imam mnogo igrač, vendar mi je že od majhnega najljubši medvedek z imenom Rjavček. Podarila mi ga je mama za drugi rojstni dan.

Še danes se spominjam tistega dne. Na torti sem ravno upihnila svečki, ko je vstopila mama z ogromnim paketom. Hitro smo ga odprli in v njem sem zagledala medvedka, ki sem ga pozneje zaradi barve kožuščka poimenovala Rjavček.

Rjavček je bil dolga leta moj najboljši prijatelj med igračami; premagati ga niso mogli ne drugi medvedje in ne barbika in njene ljubke obleke. Čeprav ga je že zelo načel zob časa (njegove poškodbe so bile tudi moje delo - nekoč sem mu skoraj odpulila jezik), sem ga imela vedno rada in tudi pri igri je imel vedno prednost.

Moja najljubša igrača je - jasno - tudi spala pri meni. Zvečer sem ga močno stisnila k sebi, saj mi je dajal občutek varnosti. Tudi potem, ko nisva več spala skupaj, sem si ga včasih zaželela.

Sedaj je Rjavček le še star medvedek, ki pa še vedno sedi na častnem mestu ob moji postelji in skrbno pazim nanj. Še vedno ima v mojem srcu določeno mesto in spomini nanj bodo vedno lepi.

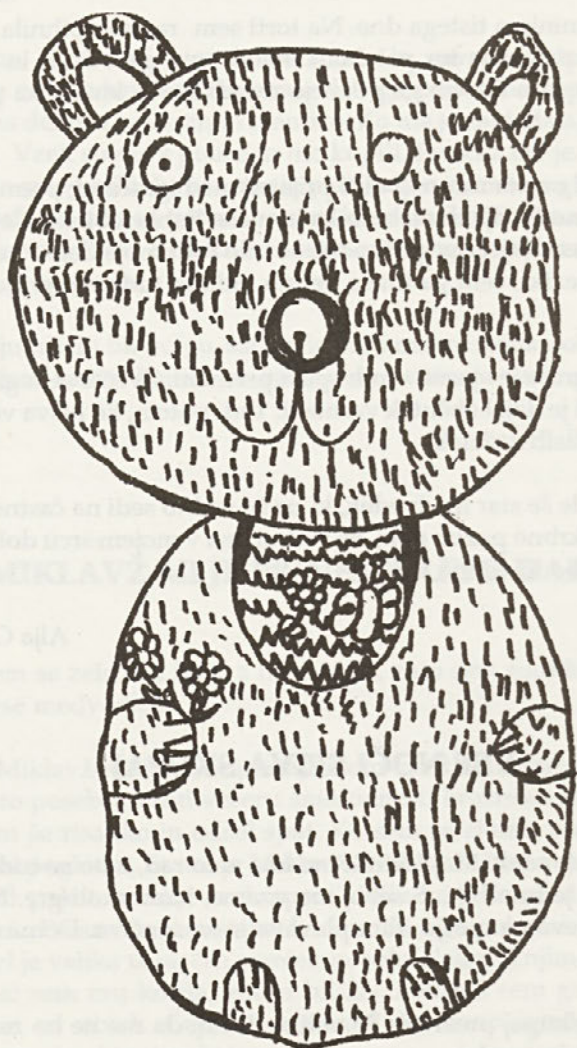
Alja GLADEK, 6.c

VSE NOČI SPIVA SKUPAJ

Sem Tinetov medvedek. Moj lastnik me ima zelo rad, zato se tudi veliko igra z menoj. Dal mi je ime Piki. S seboj me vzame, kamorkoli gre. Najbolj mi je všeč, ko odpotujeva na morje. Tam plavava in se sončiva. Doma pa se igrava v peskovniku.

Upam, da bova skupaj preživela še veliko dni in da me ne bo zavrzel, ko ne bom več tako lep kot sedaj.

Matevž ŠTRUKELJ, 3.b



Edina SADIKOVIĆ, 3.b

MEDVEDKE IMAJO RADI TUDI V DRUGEM RAZREDU

Nekoč sem se skregala z medvedkom in ko sem šla ven, je jokal. Prišla sem nazaj in opazila, da je boljše volje. Prijel me je za roko in me vprašal, če se greva igrat.

Slavica ĐUKIČ, 2.c

Medved piše pismo in jaz mu pri delu pomagam.

Klemen KRAPŠE, 2.c

Z medvedkom greva tudi na piknik. Moj medvedek ponoči noče spati, zato mu zapojem pesmico.

Žarko BRKIČ, 2.c

Ko je moj medvedek umazan, ga okopljem in mu oblečem čisto obleko.

Borinka DUŠANIČ, 2.c

BREZ MEDVEDKA SEM SITNARILA

Za prvi rojstni dan sem dobila plišastega medvedka. Bil je rjave barve, le po trebuščku je bil bel.

Ležal je pri meni v "špampku", nato pa ga je mami vzela ven. Zvečer sem dolgo jokala in nisem hotela zaspiti. Ko ga je mamica prinesla nazaj, sem pomirjena zaspala. Mamica mi je še večkrat ponagajala na podoben način.

V drugem letu sem bila že močnejša in medvedku je kmalu odpadel ušesek. To me je zelo zabavalo, saj sem se glasno smejala. Čez pol leta tudi drugega ušeska ni bilo več. No, bil je še, samo odtrgan. Vsake pol leta je nekaj odpadlo. Enkrat je bila to roka, enkrat noga in nazadnje sta ostala samo še trup in glava. Čeprav je bil že tako uničen, sem ga imela še vedno rada. Ostal je moja najljubša igrača, dokler ga nisem izgubila v gozdu.

Saša TOMAZIN, 4.b

SPOMIN NA MAMO

Mojo najljubšo igračo - medvedka - mi je podarila mama. Poimenovala sem ga po njenem papagaju Jaki, saj je imela tega papagaja zelo rada.

Za moj sedmi rojstni dan je prišla mama k nam v Šenčur na kosilo. Vedela sem, da je v vreči nekaj zame. Bila sem nestrpna in radovedna, kaj mi je prinesla. Po kosilu je bilo na vrsti obdarovanje. Mama je stopila k meni in mi voščila vse najboljše. Dala mi je uro in prekrasnega medvedka. Bila sem tako vesela, da sem jo močno objela. Takoj sem se šla igrat. Oblekla sem ga v moje kratke hlače, saj so mi bile že premajhne. Nekaj časa sem se igrala samo z njim, potem pa so prišle na vrsto še druge igrače in medvedka Jaka sem nekam založila.

Kmalu po tem rojstnem dnevu smo prejeli strašno sporočilo, da je mama nenadoma umrla. Vso noč sem jokala, saj sem imela mamó zelo rada. Poiskala sem Jaka in z njim preživela dolge popoldneve v svoji sobi. Spominjala sem se lepih trenutkov z mamó in si obljubila, da bo Jaka za vedno ostal pri meni.

Jasna FRANKO, 6.c



DNEVNIK POZABLJENE IGRAČE

Jaz sem Marko, plišasti medvedek. Odločil sem se, da bom vse, kar bom doživel v življenju, napisal v svoj dnevnik. Opisal bom najbolj zanimive dogodke.

Začelo se je v tovarni igrač, kjer so me naredili. Od tam sem prispel v trgovino. Dolgo sem sedel v izložbi, potem pa je prišla v trgovino deklica z mamó. Takoj, ko me je zagledala, me je hotela imeti, a mama je rekla, da nima toliko denarja in že je odprla vrata, ker je hotela oditi. Toda deklica je zajokala in moledovala je toliko časa, dokler se je mama ni usmilila. Kupila me je in tako sem našel dom. Bil sem zadovoljen pri deklici, ki ji je bilo ime Tanja. Ničesar mi ni manjkalo, še posebej pa sem bil srečen, ker me je imela Tanja rada, jaz pa njo. Vsako noč me je vzela s sabo v posteljo in mi šepetala v uho, dokler nisva oba zaspala. Sčasoma pa je začela hoditi v šolo in vedno bolj me je pozabljala. Zdaj je imela druge skrbi in ni več mislila name. Nikoli več me ni stisnila k sebi in objemala. Nisem razumel, da odrašča. Slišal sem, da sta se z mamó pogovarjali, kaj bi napravili z mano. Dogovarjali sta se, da bi me mogoče morali odnesti na smetišče. Po pogovoru sem se začel bati, da me bosta zares odvrgli. Kmalu sem zvedel, da bom dobil drug dom. Tanja me je dala neki deklici. Ta se name ni več spomnila. Odložila me je med druge stare igrače.

Zdaj, ko pišem svoj dnevnik, razmišljam o prejšnjih časih, ko sem bil srečen, in še vedno upam, da me bo nekdo imel tako rad, kot me je imela nekoč Tanja.

Darko PAVKOVIČ, 7.c

BREZ MEDVEDKA NE MOREM ZASPATI

Moj medvedek je modre barve. Ima črne oči in črn nos. Ko grem spat, ga vzamem s seboj. Brez njega ne morem zaspati. Rad ga imam zato, ker je nežen in mehak.

Darko BORKOVIČ, 1.b

MEDO, SOVA, ČEBELICE...

Medo zimsko spanje spi,
zraven si pomladi želi.
Ko pomlad je končno prišla,
medo hitro odraca
v naravo po cvetlice in medice.

Sova z veje ga opazuje,
saj medvedek poskakuje.
Medo res je korenjak,
z njim težko greš v korak.

Rad medvedek se smeji,
saj se meda veseli.
K čebelam iti se boji,
da ga pičile ne bi.
Ko čebelica ga zagleda,
ga piči, kamor je treba.

Miha ŠEGA , 4.b



VČASIH JE BIL MEDVEDEK VEČJI OD MENE

Moja najljubša igrača je medvedek. Zvečer ga dam v posteljo. Ko pridejo moji prijatelji, se z njim igramo. Dobil sem ga za prvi rojstni dan. Ko sem bil majhen, je bil medvedek večji od mene, sedaj pa sem ga že prerasel.

Alen TEJIČ, 1.b

DEBELINKO

Že nekaj let je od takrat, ko sem zapustila svet igrač. Rada se spominjam sobe, napolnjene z različnimi pravljimi junaki, najbolj pa majhnega, debelega medvedka Debelinka. Spominjam se, da sem imela zelo rada sladkarije in včasih so mi govorili, da mi bo zaradi njih zrastel trebušček. Ker je medvedek ravno tako kot jaz rad jedel sladkarije in ker je že imel trebušček, je dobil ime Debelinko.

Bil je najmanjši v moji sobi in mogoče mi je bil prav zato najbolj pri srcu. Zvečer, preden sem zaspala, sem mu vedno prebrala pravljico, se z njim pogovarjala, nato pa sem ga položila poleg sebe in kot strela zaspala. Zanj sem imela prav poseben voziček in kadar je bilo lepo vreme, sem že drvela po cesti. Bil je lep sončen dan. Odločila sem se, da ga odpeljem nekam, kjer bo res lepo, da se bova lahko v miru igrala. Tako se je tudi zgodilo. Čeprav nisem vedela, kam ga peljem, sem rinila naprej. Prišla sva na neko jaso, kjer je bilo vse polno cvetlic. Usedla sva se na travo in začela sem mu pripovedovati o gorah, ki so se bleščale pred nama. Zdelo se mi je, kot da je oživel in da mi hoče nekaj povedati. Ne vem, kaj sem takrat začutila, toda vem, da mi je od takrat naprej še ljubši.

Ko sem postala starejša, sem vse svoje igrače podarila svojemu najmlajšemu bratcu, le Debelinka sem obdržala zase. Še vedno je v moji sobi. Kadar ga pogledam, se spomnim najlepših trenutkov svojega otroštva.

Patricija HRIBERNIK, 8.c

V BOLNIŠNICI

Ko sem si zlomil roko, sem moral ostati v bolnišnici. Mamico sem prosil, naj mi prinese medvedka, ki sva ga opazovala v trgovini. Res sem ga dobil, vendar mi je mami rekla, da bo ostal pri meni, če bom le priden. To naročilo sem vzel zelo resno, saj sem mislil, da bo medvedek odšel, če bom jokal. Proti večeru me je vedno postalo malo strah, saj sem vedel, da bom moral zaspati. Medvedek se je vedno stisnil k meni in me hitro pomiril. Kljub temu nisem mogel takoj zaspati in če je prišla zdravnica in nas pogledala, sem se potuhnil, tako da je mislila, da spim. Ko je odšla, sva z medvedkom še dolgo v noč klepetala.

Drago SAVATIČ, 4.a

IGRAČE SE IGRAJO

Z mamico sva šli v trgovino in opazila sem majhnega rjavega medvedka. Zelo sem si ga zaželela, zato sem vprašala: "Mami, ali mi kupiš medvedka?" Mami je malo pomislila, nato pa mi je odgovorila: "Če si ga zelo želiš, ga pa vzemi." Hitro sem ga vzela, da si mami ne bi premislila.

Ko sva prišli domov, sem ga imela pri sebi, ker sem se bala, da mi ga ne bi Tomaž vzel. Potem sem ga skrila pod blazino in ga Tomašu samo opisala.

Kmalu nisem več tako skrbno pazila nanj in s Tomažem smo se igrali skupaj. Tudi on je prinesel svoje igrače in tako sva nekega dne opazila, da se najine igrače pogovarjajo. Dale so si imena: Rjavček, Tigerček, Pikica... Bila sva zelo presenečena, ker so se igrače bolje razumele med seboj kot pa včasih midva.

Živa ŠAJNIČ, 4.a



MOJ MEDVED JAKA

Moj medved Jaka
me vsak večer v postelji čaka,
mi poje pesmice
in pripoveduje pravljice.

Skupaj se igrava
in včasih poklepetava.
Z njim se da lepo igrati,
saj nikoli noče goljufati.

Rad lenuhari,
včasih tudi kaj pokvari.
Jaka res rad vidi vsak,
saj je pravi korenjak.

Primož MEGLIČ, 5.c

IGRAČA PRIPOVEDUJE

Vedno sem se najraje pogovarjal in igral z medvedi. Nekoč sem prosil najstarejšega medveda Jaka, naj mi kaj pove o sebi. Najprej se je udobno namestil, se odkašljaj in začel: "Bilo je davnega leta 1980, ko sem se rodil. Rodila me je medvedja mamica."

"Medvedja mamica," sem se začudil.

"Ali ne veš, kdo je to?" me je vprašal. "To je dekle, ki mi je sešila kožušček, me napolnila z akrilom, mi prišla oči, nos in pentljo. Potem me je dala nekemu možaku, ki me je postavil na prodajno polico. Tam sem čakal, da me kdo kupi, toda dolgo se ni nihče zanimal zame. Vse igrače, ki so bile na tisti polici, so že dobile lastnika, le jaz ne. Ko sem že skoraj obupal, je prišla neka ženička, pozneje sem izvedel, da je bila to tvoja babica, me kupila, zavila v rumen papir in položila v košaro. Na poti domov me je premetavalo in malo je manjkalo, da nisem padel v kanal. Doma je še enkrat preverila, če je paket lepo zavit in nato me je odnesla v porodnišnico, saj je njena hči rodila sina. Sedaj sem zasluhtil, da sem verjetno namenjen temu otroku. Ta otrok, to si bil ti, me je nekaj mesecev pustil pri miru, ko pa je postajal večji, se je vedno bolj pogosto igral z mano. Včasih je bil tudi okruten z menoj."

“Kako okruten?” sem vprašal.

Jakob je nadaljeval: “Metal si me po sobi, mislil si, da sem žoga, zato si me brcal in nekoč si mi odgriznil uhelj.” Jaku se je utrnila solza, čisto prava, taka kot se utrne nam ljudem. Nato je dodal: “Potem, ko sem izgubil uho, sem zelo oslabil in bi skoraj umrl, toda ti si se spremenil. Napravil si mi posteljico, se pogovarjal z mano in tvoja ljubezen me je rešila. Tako, povedal sem ti svojo zgodbo, sedaj pa se spraviva spat, Miha.”

Ugasnil sem luč in zaspal. Zunaj pa so sijale zvezde.

Miha ŠIMAC, 7.b

MEDVEDKA SEM PODARILA MANCI

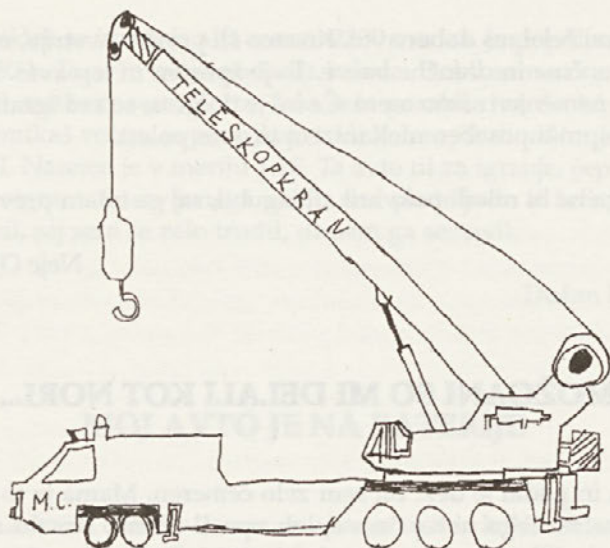
Neko soboto smo imeli spomladansko čiščenje. Raziskovala sem po zabojih s starimi igračami. Nenadoma se je pred mano znašel star oguljen medvedek. Bil je prašen, a na njem so bili še vidni sledovi rjavega pliša in sinje modrega metuljčka. V meni je zbudil spomine na otroštvo.

Z mislimi sem potovala v preteklost. Tega medvedka sem dobila za prvi rojstni dan. Vedno sem ga stiskala k sebi. Če sem bila žalostna, sem jokala z njim. Na poti skozi otroštvo je vseskozi stal ob meni, saj sem kot majhen otrok imela nočne more. Zbudila sem se, stisnila medvedka in skupaj sva zaspala nazaj. Potem pa sem dobila sestrico Manco. Vedno je hotela mojega medvedka, tudi jaz pa sem vse več časa posvečala šoli. Sošolci so mi govorili, da sem prevelika za plišaste igračke in tako sem ga podarila Mancici. Nekaj časa ga je oboževala, potem pa je v poplavi novih igrač potonil v pozabo in končal v zabojju.

Misli na preteklost so me prevzele. Z medvedka sem obrisala prah, ga malce zakrpala in spet je bil takšen kot nekoč. Od takrat naprej spet sedi na polici v moji sobi. Če sem v stiski, ga še vedno privijem k sebi in z njim potočim solzico ali dve.

Tina BIZJAK, 7.a





Gorazd PISKAR, 3.a

Teta iz Kranja mi je prinesla formulo. Je na baterije in je črno-bele barve. Še vedno se rad igram z njo, čeprav ni več tako lepa.

Almir PEHLIČ, 1.c

Imam veliko igrač, najraje pa se igram s sikuji. To so modeli tovornjakov. Prinese mi jih oči. Rad jih vozim. Imam tudi dvigalo. Z njim nakladam tovor.

Janez VRHOVNIK, 1.c

Doma imam veliko igrač, najraje pa se igram z avtomobili. Vedno sem si želel majhne avtomobilčke, ki bi jih lahko dal v torbo. Z njimi bi se igral med odmori. Za rojstni dan sem dobil škatlo, v njej pa je bilo deset majhnih avtomobilčkov. Darila sem bil zelo vesel. Celo popoldne sem se igral z njimi, zvečer pa sem jih dal v torbo in jih naslednji dan odnesel v šolo.

Dejan ČALETA, 2.a

TUDI Z AVTOMOBILČKI SE RADI IGRAMO...

Že dolgo sem si želel res dober avto. Ko smo šli prvič v Avstrijo, mi ga je mami kupila. Je sive, črne in oranžne barve. To je športen in lep avto. Hranim ga v predalu, ki je namenjen samo meni. Če mi je dolgčas, se rad igram z njim. Ima tudi ključ, ki sproži poseben mehanizem in avto poleti.

Želim si, da ga ne bi nikoli pokvaril ali izgubil, saj ga imam preveč rad.

Nejc OPALIČKI, 4.c

MOŽGANI SO MI DELALI KOT NORI...

Bila je sobota in padal je dež. Bil sem zelo čemerren. Mama je to opazila in je izginila kot kafra. Tega nekaj časa sploh opazil nisem. Kmalu se je vrnila s škatlico v rokah. Bil sem radoveden, kaj je notri. Presenečen sem opazil avtomobilček.

Bil je lepe rumene barve, ob strani pa je imel narisane iskrece ogenj. Vzel sem ga iz škatle in ga začel preizkušati. Če si ga potegnil malo nazaj in ga nato spustil, se je pognal naprej. Ta igrača mi je prirasla k srcu. Igral sem se samo še z njo. Med drugimi igračami je zbujala zavist. Ponoči so se zbrale in sklenile, da ga bodo izročile uničevalcu mojih igrač, strašnemu škrbastemu Klemenu, ki je vsak teden prišel k nam na obisk. Takoj, ko se je oglašil, mu je pogled obstal na mojem avtomobilčku. Sklenil je, da ga bo ukradel. In res! Ko sem naredil nalogo, sem odšel, da bi se igral z njim kot vedno, a ga nisem našel. Pretaknil sem celo stanovanje, a ga nisem našel. Po licih so se mi udrle solze, a žalost je kmalu zamenjala jeza. Možgani so mi delali kot nori in premišljeval sem, kako bi mi avto lahko izginil. Moje misli so ujele Klemena in mama me je zelo težko pomirila.

Avtomobilčka nisem več videl. Sedaj sem ga že pozabil, le včasih se spomnim nanj in ko se ga spomnim, bi Klemena najraje premlatil. Tat pa mi sedaj le redko pride pred oči.

Brisel RUGOVAC, 5.a

ALFA ROMEO

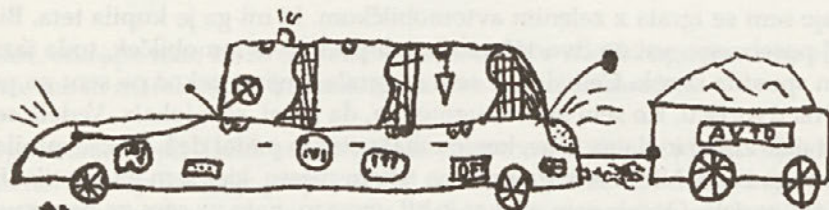
Moj avtomobilček se imenuje alfa romeo 2300 monza. Je popolna kopija originala iz leta 1931. Ta avto mi je podarila babica. Dobil sem samo dele in nato sem ga moral sestaviti sam. Za to delo sem porabil dve do tri ure. Je rdeče barve. Če premikaš volan, se premikajo tudi kolesa. Tudi motor je prav takšen kot je original. Narejen je v merilu 1:18. Ta avto ni za igranje, čeprav se včasih z njim tudi poigram. Spravljenega imam nad posteljo in si želim, da se ne bi nikoli pokvaril, saj sem se zelo trudil, da sem ga sestavil.

Dušan DORNIK, 4.c

MOJ AVTO JE NA BATERIJE

Najraje imam avto na baterije. Je rumene barve in ima kolesa, ki se obračajo na vse strani. Na njem so nalepke raznih barv.

Dalibor TRAJKOV, 1.b



Žarko BRKIČ, 2.c

BRAT ME JE VZEL NA ZELENICO

Nekega dne sem se spremenil v avtomobilček. Sedel sem v izložbi in si rekel: "Ha, ha, ha, kako je svet okoli mene lep." Čez nekaj minut sem opazil bratca, ki se je sprehajal po mestu. Prišel je tudi do izložbe in zaželel sem si, da bi me kupil in me odnesel domov v svojo posteljo. Zraven mene je bil še lep rumen avtomobilček, vendar je bratec izbral mene.

Ko me je prinesel domov, se je igral samo z mano in me nikomur ni hotel dati. Naslednji dan pa je moral na Zelenico v šolo v naravi. Vprašal me je: "Bi šel rad z menoj?" Bil sem tako vesel, da sem prižgal luči. Zasmel se je in me položil v torbo. Ni je zaprl do konca, pustil je majhno odprtino, da sem lahko dihal.

V šoli v naravi je bilo zelo lepo, vendar sem bil vseeno vesel, ko smo se po tednu dni vrnil domov, saj sem se spet spremenil v dečka.

Bogdan ŽIVKOVIČ, 4.a

ČEPRAV SEM DEKLICA, IMAM RADA AVTOMOBILČKE

Ko sem bila še čisto majhna, sem se zelo rada igrala z raznimi igračkami, toda najbolj so me privlačile igrače za fantke.

Najraje sem se igrala z zelenim avtomobilčkom, ki mi ga je kupila teta. Bil je nekaj posebnega, vsi na dvorišču so hoteli prav ta avtomobilček, toda jaz ga nisem spustila iz rok. Cele dneve sem se igrala z njim, nekoč pa sem ga pozabila na dvorišču. Ko sem zvečer ugotovila, da ga ni, sem jokala. Vedela sem, da je nekje zunaj in da ga zebe, ker je pihal veter in padal dež. Noč je minila in šla sem ga iskat. Našla sem ga prav na tistem mestu, kjer sem ga pustila. Bila sem zelo vesela. Oprala sem ga, ker je bil umazan, nato pa sem ga pospravila. Od takrat ga nisem več nosila na dvorišče.

Sedaj počiva na omari poleg drugih igrač. Kar naj počiva, saj si je to zaslužil.

Darja GREGORINČIČ, 4.b

TOVORNJAK

V izložbi se je dolgočasil majhen tovornjak, ki je bil lepo pisan. Vsi otroci so ga občudovali, a ga njihovi starši niso mogli kupiti, ker je bil predrag.

Nekega dne pa je tovornjak kupila bogata družina. Tega se je zelo razveselil: "Jupi, kupili so me! Ta trenutek sem najsrečnejši na svetu."

V lepem avtomobilu se je tovornjak pripeljal v svoj novi dom. Novi dom je bil prelep. V dnevni sobi je na tleh ležala koža belega medveda, v kuhinji so se bleščali lepo pospravljene krožniki, vse je bilo na pravem mestu. Tovornjak se je tam počutil kot kralj. Moški in ženska sta ga odnesla v pospravljeno sobo, kjer se je igral neki deček. Ko ga je opazil, je pustil vse ostale igrače in se igral samo še z njim. Tovornjak je bil tako velik, da se je celo vozil lahko v njem.

Druge igrače so žalostno in zavistno gledale tovornjak, saj jih deček ni več maral. Hotele so ga preteptati, a tega niso zmogle, ker je bil tovornjak premočan.

Tovornjak je za vedno ostal pri dečku in dobro se mu je godilo.

Slavica MAJSTOROVIČ, 4.a

PETER ME JE ZAPUSTIL

Nekoč, takoj po tem, ko so me izdelali, sem sedel v izložbi trgovine z igračkami. Nihče me ni maral kupiti in zaradi tega sem bil zelo nesrečen.

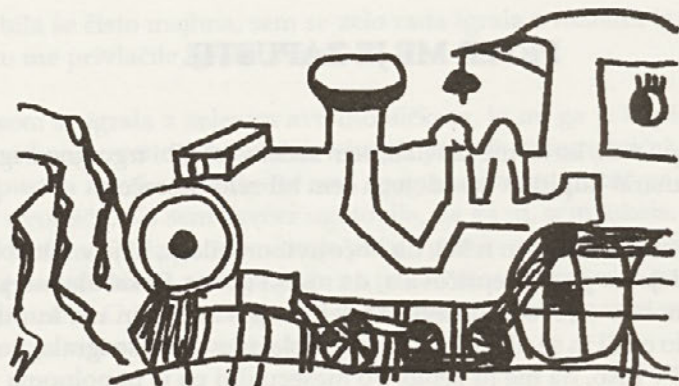
V trgovino je stopil deček in rekel, da hoče avtomobilček, ki je v izložbi. Mislim, da me je mene. Prodajalka ga je prepričevala, da nisem dober. Pokazala mu je veliko drugih avtomobilov, seveda dražjih. Deček pa je vztrajal in me kupil. Nekaj časa me je zelo cenil in se ukvarjal z menoj. Cele dneve sva se igrala, ponoči pa me je odnesel v hišo, da me ni zeblo. Po mesecu dni pa je popolnoma pozabil name, ker sem bil pokvarjen. Končno se me je spomnil in me odnesel v popravilo. Tam so me topli s kladivom in me skoraj odpihnili z neko rečjo. Nato so me dali nekemu, ki je zelo lepo ravnal z mano. Pobarval me je z modro barvo in bil sem kot nov. Prejšnji gospodar, ime mu je bilo Peter, me je zapustil. Zelo me je prizadelo, ko je rekel, da sem starina in da zanj nisem več dober. Posvojil me človek, ki me je barval. Podaril me je sinu za rojstni dan in on me je znal ceniti.

Z mano je ravnal pazljivo in zaradi tega sem ga zelo vzljubil. Nisem bil več žalosten in zavržen, ampak sem dobil gospodarja, s katerim se še danes odlično razumem.

Tamara GOLMAJER, 6.c

RUMENKO

Moja najljubša igrača je električni vlak. Ime mu je Rumenko. Včasih si nagajava in se zaletavava. BUM! Rumenko ima dva vagona. Nekoč sva sklenila, da bova na postaji pobrala igrače. Igrače so bile že nestrpne, saj so naju čakale že devet ur, potem pa sva končno prispela. Vse igrače so se nama zahvaljevale.



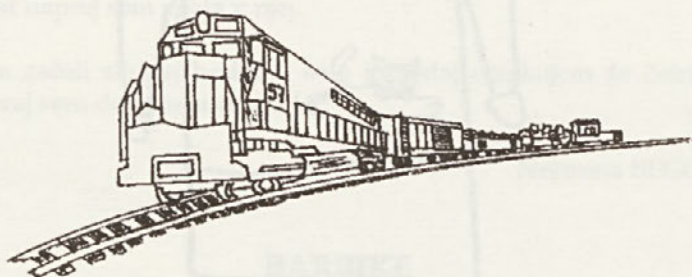
David BOLE, 2.c

NA ŽELEZNIŠKI POSTAJI

Vsak otrok ima igračo, s katero se najraje igra. Jaz imam najraje železnico na elektriko. Dobil sem jo za svoj prvi rojstni dan.

Ima veliko tirov, ki jih poljubno sestavljaš. Najlepša je lokomotiva, ki je lepe modre barve. Za seboj vleče štiri različne vagonne. To so potniški, tovorni s premogom, živinski in vagon za gorivo. Poleg vlaka imam tudi železniško postajo.

Pri sestavljanju mi pomaga očka. Igram se sam, včasih pa tudi s sestrico. Upam, da vlaka ne bom nikoli pokvaril.



Matej OVSENEK, 2.c

VLAK

Nekega dne so v tovarno, kjer delajo igrače, pripeljali velik kup železa. Najprej sploh nisem vedel, kaj sem, nato pa sem slišal prodajalko, ki je rekla: "Kako lep vlak!" Potem so me zapakirali v škatlo in odpeljali v trgovino. Kmalu je vanjo vstopil Mihov oče, ki je kupoval Miho darilo za rojstni dan. Kupil je mene in Miha me je imel zelo rad. Ko je zjutraj odhajal v vrtec, me je poljubil in odšel.

Kmalu pa je Miha postal prevelik zame in nato me je imel samo še za okras.

Urška ŽNIDARIČ, 3.b



Anja ŠMID, 2.b

LINDI PRIPOVEDUJE

V tovarni igrač so me sestavili, odpeljali v trgovino in me postavili v izložbo, da bi me čimprej prodali.

Tam sem z drugimi igračami samevala. Čeprav sem se sama sebi zdela najlepša, me ni nihče kupil. Na sebi sem imela lepo obleko s čipkami, lase pa sem imela gladke in dolge skloraj do nog. Samevala sem že skoraj celo leto. Na moj prvi rojstni dan pa je v trgovino stopil osivel možakar z ljubko deklico, ki se je ozrla naokoli, da bi si izbrala igračo. Njene oči so se zaustavile na meni. S prstom me je pokazala in rekla: "Očka, tole barbiko hočem imeti." Očka je privolil.

Doma se mi je deklica predstavila. Bila je Ana, mene pa je poimenovala Lindi. Igrali sva se skoraj vsak dan. Zelo je bilo prijetno, kadar me je stiskala k sebi. Nikoli nisem bila sama, tudi spali sva skupaj. Njen očka mi je kupil tudi hišico in od takrat naprej sem spala v njej.

Kmalu sva začeli skupaj hoditi v šolo in sedaj obiskujem že četrti razred. Ravno včeraj sem dopolnila enajst let.

Nermina BEGOVIČ, 4.a

BARBIKE

Moja najljubša igrača je barbika. Ima zlato-rumene lase in lepo modro obleko. V laseh ima tudi mašno.

Maša ŽUNKO, 1.b

Moja barbika je iz plastike. Kupila mi jo je mamica. Ima majico, čeveljčke, obleko in druge stvari. Lase ima dolge in lepe, zato jo zelo rada češem. Delam ji kitke in čopke.

Katja ROT, 1.b

Z barbiko se veliko igram. Ima svojo kuhinjo. Njena garderoba je polna, saj ima čeveljčke, dva klobučka, štiri lepe obleke in uhane.

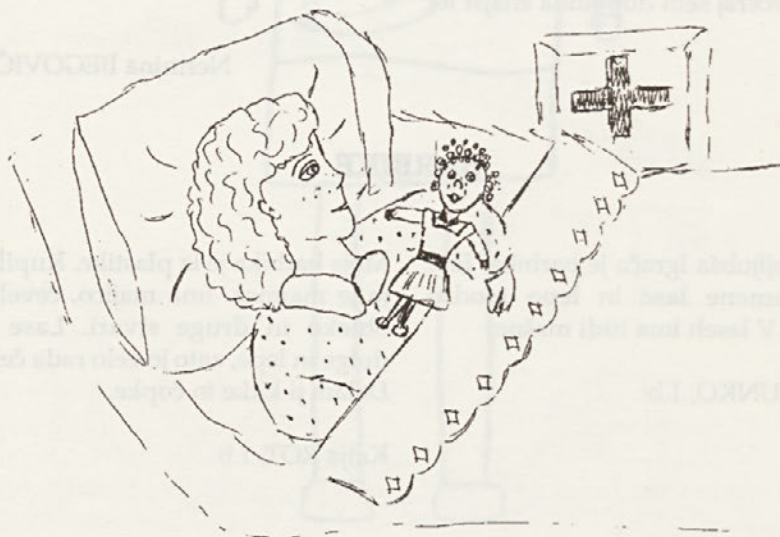
Alenka REMIC, 1.b

PEGI

Ko sem bila še majhna deklica, sem imela ogromno igrač, vendar se na nobeno nisem posebej navezala. Nisem jih jemala v posteljo in jih kako drugače občudovala.

S štirimi leti pa sem morala v bolnišnico. Bila sem zelo potrta, saj sem se grozno bala zdravnikov. Mamica mi je poklonila majhno punčko, ki naj bi mi prinesla srečo. Govorila je, da jo spominja name. Imela je rdeče lase, prifrknjen nosek, obrazek posut s pegicami in okrogle nagajive oči. Bila je zelo mehka in dišeča.

V bolnišnici sem jo zelo vzljubila in postali sva neločljivi prijateljici. Kasneje sem dobila še mnogo igrač, a malo Pegi imam še vedno najraje.



Rebeka PEHARC, 2.c

SPALNA PUNČKA

Jaz sem spalna punčka. Moja lastnica je Aja, ki se zelo rada igra z mano. Če je Aja bolna, me ves čas stiska k sebi.

Ko so šli Aja in njeni starši na morje, me je vzela s sabo. Odnese me je tudi na plažo. Ker sva se igrali v mivki, sem bila umazana in Aja je sklenila, da me umije v morju. Pozabila je, da se jaz zelo dolgo sušim. Tisto noč je morala spati sama, jaz pa sem se gugala na verandi in se sušila. Od takrat naprej me ni več vzela na plažo, saj se boji spati sama.

Maja PEHARC 3.b

MELISA GRDO RAVNA Z MANO

Ležim v vreči v Melisini sobi. Vse me boli, ker so name nametane še druge stvari, ki so težke. Včasih Melisa zame in za člane moje družine naredi stanovanje iz različnih predmetov. Potem se nekaj časa igra z nami, nato pa se začne dolgočasiti in nam podere stanovanje. Kena, Saro, Kajo in mene zmeče v vrečo in nas odnese v sobo, kjer se zelo dolgočasimo. Melisa grdo ravna z nami.

Melisa ČEKIČ, 3.b

Najraje se igram z barbiko. Ima dolge lase in ves dan jo češem. Ime ji je Tina. Ima pisano obleko in roza čeveljčke. Njene oči so plave. Je zelo gibčna, saj lahko naredi špago.

Miranda RUGOVAC, 2.c



IMAM SE LEPO

Sem Anjina igračka. Dobila me je iz Anglije. Prinesla me je njena botra. Sem njena najljubša igračka. Res, da se Anja veliko uči, a tudi zame si najde čas. Najbolj mi je všeč, kadar izbere nekaj igrač in se nato igramo šolo. Tudi Pepe je ena izmed igračk. Uči se zelo slabo, najbolje pa se učimo Urška, Kaja, Snorki in jaz. Anja me večkrat vzame na sprehod. Tudi Anjina starša sta zelo prijazna z menoj. Imam se lepo.

Anja ŠMID, 2.b

**Ima dolge lase in vitko telo.
Kdo je to?**

Nejc OPALIČKI, 4.c

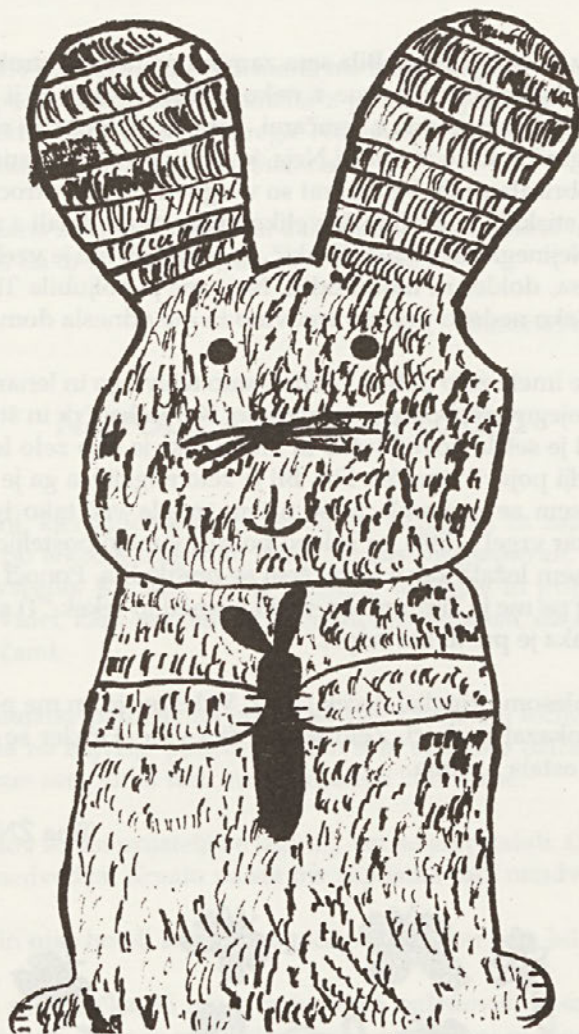
URŠKA

Pozdravljeni! Jaz sem Urška, Nežina punčka. Vsi v Nežini družini me imajo radi, čeprav ima nekaj od mene samo Neža. Pri njej spim, z njo se igram in njo tolažim. Nekoč sem jo malo razjezila in vrgla me je v kot, pri tem pa sem si strgala roko. "Joj," sem zacvilila, ko sem slišala, da me bodo zašili. Prvo operacijo je izvedla Nežina mamica. Vse skupaj je kar nekaj časa trajalo in morala sem malo potrpeti, saj nisem dobila narkoze.

Neža je začela hoditi v vrtec in skoraj vedno sem bila sama doma. Kmalu me je postavila na omaro in ko je njena mama pospravljala sobo, sem se znašla v veliki vreči. Tam je bilo zelo neprijetno, saj je obupno smrdelo. Tako se moja zgodba konča nekje na smetišču.

Neža PERKO, 5.a





Mojca MEGLIČ, 3.a

**JE PUHAST IN VSAK OTROK SE RAD Z NJIM IGRA.
IMA MAJHEN REPEK IN SKAKATI ZNA.
KDO JE TO?**

Nina KLEMENC, 4.c

Rodila sem se v tovarni Kocka. Bila sem zamisel nemškega strokovnjaka. Sem plišasta zajklja. Nekega dne so me z neko veliko stvarjo, ki ji ljudje pravijo tovornjak, odpeljali v trgovino z igračami. Tam so me položili na veliko stekleno omaro. Trgovka, ki so jo klicali Neja, je lepo ravnala z mano. Vsak dan je okrog mene pobrisala prah. Velikokrat so v trgovino prišli otroci. Niso mi bili všeč, saj so me stiskali, boksali in še veliko hujše stvari delali z mano. Najraje pa sem imela Nejinega sina Tima. Vsakič, ko je prišel, me je vzel v roko in me božal toliko časa, dokler ni moral oditi. Neja me je obljubila Timu za rojstni dan. Tako sta neko nedeljo prišla v trgovino in me odnesla domov.

Prve dni sem se imela zelo dobro. Gledali smo televizijo in lenarili. Potem sva šla s Timom v njegovo sobo in se igrala šolo. Kar nekaj črk in številčk me je že naučil. Neja mi je sešila nove hlačke in bluzo. Vse je bilo zelo lepo, dokler se ni v moji postelji pojavil tigrček Fifi. Bil je zelo nagajiv, a ga je Tim imel raje kot mene, saj sem se postarala in se nisem mogla več tako igrati kot prej. Včasih me je kar vrgel, Fifija pa je lepo položil v mojo posteljico in ga pokrnil z odejico. Ker sem ležala kar v kotu, sem se prehladila. Ponoči sem kihala in kašljala. Zjutraj pa me je Tim-grdoba-vrgel v smeti in rekel: "Ti si že prestara." Pokrov smetnjaka je pustil kar odprt.

Mimo se je s kolesom pripeljal deček Janez. Videl me je in me potegnil k sebi. Doma me je pokazal mami. Zelo sem ji bila všeč. Dokler se mi ni obrabil kožušček, sem ostala z njima.

Tina ŽNIDARŠIČ, 6.b



Miranda RUGOVAC, 2.c

ZAJČEK PRIPOVEDUJE

Sem zajček, ki stanuje pri Suzani. Na sebi imam bele hlače z vijoličnimi pikami. Imam eno uho, a še vedno dobro slišim. Z mano živi še Suzanina družina in moj bratec.

Če Suzano starši karajo, se zateče k meni, me stisne in pove, da se ji godi krivica. Znam jo potolažiti in takoj preneha z jokom. Njena sestra me večkrat vrže na tla, takrat pa jo Suzana okrega. Ne maram, da me mečkajo po rokah, vesel sem le takrat, kadar to počne Suzana.

Včasih gre Suzana s svojo družino na daljša potovanja. Takrat me vedno skrbi zanj. Želim si, da bi se vedno vrnila živa in zdrava.

Suzana AKALOVIČ, 4.a

NA POLICAH SO NAS LOČILI

V veliki tovarni, kjer izdelujejo igrače, so me napravili za zajca. Po izdelavi smo se vozili po tekočih trakovih, ljudje so nas pregledovali, ne vem zakaj, ampak saj je vseeno. Ko smo vse to prestali, so mene in prijatelje strpali v škatle. Nisem videl, kam nas nesejo, a kmalu sem spoznal, da smo se znašli v trgovini z igračami.

Ko so nas prodajalke položile na police, so nas s prijatelji ločile. Prav mene je prodajalka dala na najvišjo polico. Od tam sem se lahko oziral na vse strani trgovine. Od tam sem videl tudi svoje prijatelje iz tovarne.

Čez nekaj tednov so vsi prijatelji že izginili, ker so jih prodali. Ostal sem samo še jaz in dva medvedka. Kmalu pa sta me zapustila tudi onadva.

Mene pa niso in niso hoteli kupiti, mogoče pa zato, ker sem bil zajček.

Toda... Opazil sem dečka, ki me je nekaj časa ogledoval, potem pa zaprosil starše, če me kupijo. Bil je iz revne družine in mama mu ni mogla ustreči.

Že naslednji dan zjutraj pa sem bil kupljen. Kupila me je revna mama, saj je želela dečka presenetiti. Dobil me je zvečer v posteljo. Bil je presrečen, vesel pa sem tudi jaz, saj sem še danes njegova najljubša igrača.

Matej POLAJNAR, 6.c

ZAJČEK KLEMEN

Sem zajček Klemen, moj najboljši prijatelj pa je slonček Matej. Oba sediva v izložbi in čakava, da naju bo kdo kupil. "Oh, ne!" sem skoraj zajokal, saj me je kupil Azro. Težko sem se poslovil od Mateja in drugih prijateljev.

Zbudil sem se na neki omari, čisto sam. Potem pa je nekaj zacvililo. Pogledal sem navzdol in opazil, da sedim na miškovem repu. Odmaknil sem se in mišek mi je povedal, da mu je ime Domen. Najprej sva bila sama, potem pa so prišli še medved Jernej in drugi. Zapolnili smo celo polico. Potem pa se je na omari prikazal še Azro in neki čudak Brisel. Vzela sta vse igračke in nas nesla na dvorišče. Tam sta se pričela igrati, kar je bilo čudno, saj oba hodita že v sedmi razred. Ko je šel Azro za čudaka po pijačo, je čudak na glas razmišljal, kako bi nas ukradel. Kmalu sta se poslovila. V mislih sem še vedno videl čudaka. Bil je grozen. Kar naenkrat pa ni bil samo v mojih mislih, ampak je stal pred nami z vrečko v rokah. K sreči se je spotaknil in slišal in videl ga je Azro. Zelo se je razjezil. Pogledal je v vrečko in tam našel polno igrač. Vzel mu je vse. Vse nove igrače je Azro zložil k meni na polico. Med njimi je bil tudi moj stari prijatelj slonček Matej. Spet sva postala najboljša prijatelja.

Klemen MRAK, 5.a

FIGO

Moja najljubša igrača je zajček Figo. Je bele barve, v obeh ušesih pa ima rumeno polje. Z njim hodim v hribe, na piknike in na sprehode po travniku. Če mi je doma dolgčas, se igram z njim. Velikokrat ga hranim in mu pripravim skrivališče. Ko je umazan, ga umijem in preoblečem.

Zvečer se stisne k meni in sladko zaspiva.

Katja VASILIC, 3.a



MOJ ZAJČEK

Imam veliko igrač. Nekaj sem jih dobil za rojstni dan, nekaj pa kar tako. Najraje pa imam rumenega zajčka, ki sem ga dobil, ko sem šel na operacijo mandljev in žrelnice. Prinesla mi ga je teta Ida. Ko sem se zbudil iz narkoze, mi ga je položila na posteljo.

Ta zajček ima rumeno glavo, oranžen smrček, bel trebušček in kaže jezik. Celo noč sem ga stiskal k sebi, ker mi je bilo dolgčas po mami. Vsako jutro pa sem ga našel na tleh.

Zadnji dan smo imeli za zajtrk zanič čokolešnik. Po njem mi je bilo slabo in ubogega zajčka sem pobruhal. Doma ga je mami takoj oprala. Spletla mu je tudi kapo, jopico in hlače, da ga pozimi ne zebe.

Dolgo je bil moja najljubša igrača, saj sem ga vzel s sabo celo na morje. Sedaj pa večino časa presedi na polici nad mojo posteljo. Včasih pa mi še vedno pomaga zaspati. Rad ga imam.

Aljaž BOHINC, 2.a

Moj zajček je priden. Ko grem zjutraj v šolo, vstanem in ga pokrijem z odejo.

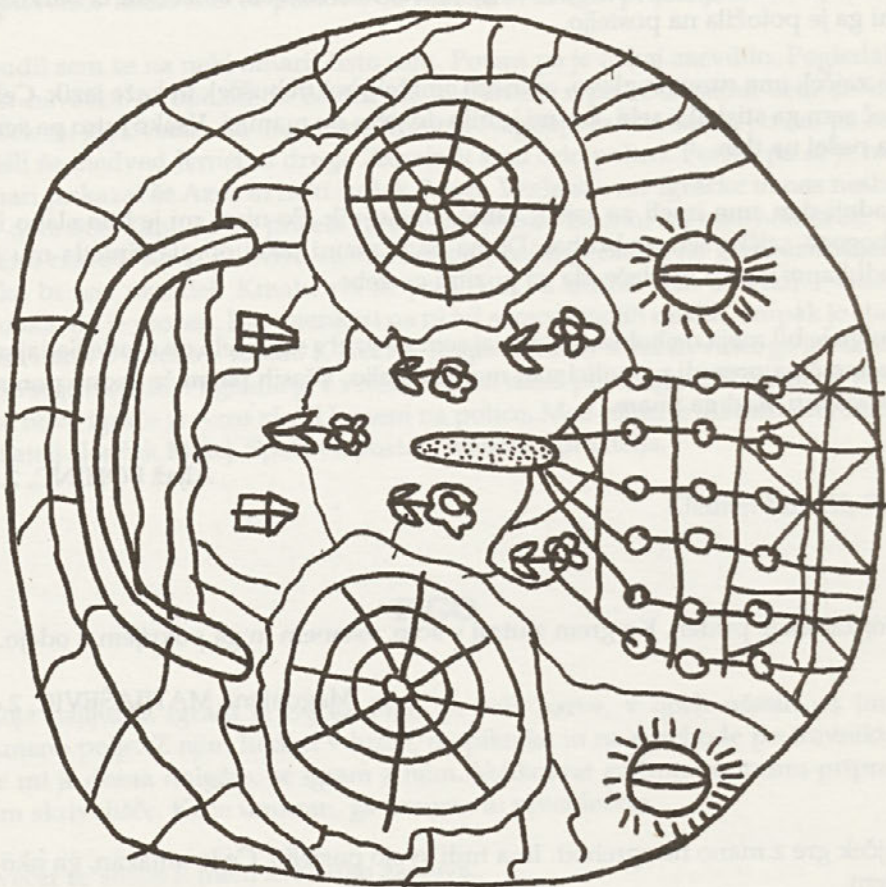
Magdalena MATIJAŠEVIČ, 2.c

Zajček gre z mano na sprehod. Ima tudi svojo posteljo. Če je umazan, ga okopljem.

Slađana ALEKSIČ, 2.c

Imam modrega zajčka iz gume, ima štiri noge.

Željko MARINIČ, 1.b



Žarko BRKIČ, 2.c

ŽOGA JE OKROGLA

Ko sem bil star tri leta, sem dobil majhno žogo. Sedaj pa imam pravo nogometno žogo. S prijatelji zelo radi igramo nogomet.

Aleksander DARKIČ, 2.c

Komaj čakam, da bo zares konec zime, da se bom lahko igral z žogo. S prijatelji se bomo zbrali na nogometnem igrišču, se razdelili v dve skupini in odigrali nogometno tekmo.

Denis LAZAREVIČ, 2.c

**SEM OKROGLA IN USNJENA,
VSE OTROKE RADA IMAM,
MEČEJO ME IN LOVIJO,
V TELOVADNICI VSAK DAN.**

Gregor BAHUN, 4.b

Vedno sem si želel res dobro žogo in zato sem jo šel kupit. V trgovini se mi je pogled ustavil na lepi beli žogi z rdečimi kockami. Ko sem se vračal domov, je nisem metal v tla, da je ne bi umazal. Tudi domačim je bila moja žoga zelo všeč, posebej sestri. Nekaj časa sem se z njo igral samo v sobi, nato pa me je sestra prosila, če ji jo posodim, da se bo z njo igrala tudi na dvorišču. Dovolil sem ji. Tistega dne je ravno deževalo, vendar je žoga ohranila svoje barve. Od takrat naprej vem, da je moja žoga najboljša na svetu.

Adnan ČEJVANOVIČ, 4.a

SEM MAJHNA PISANA ŽOGA

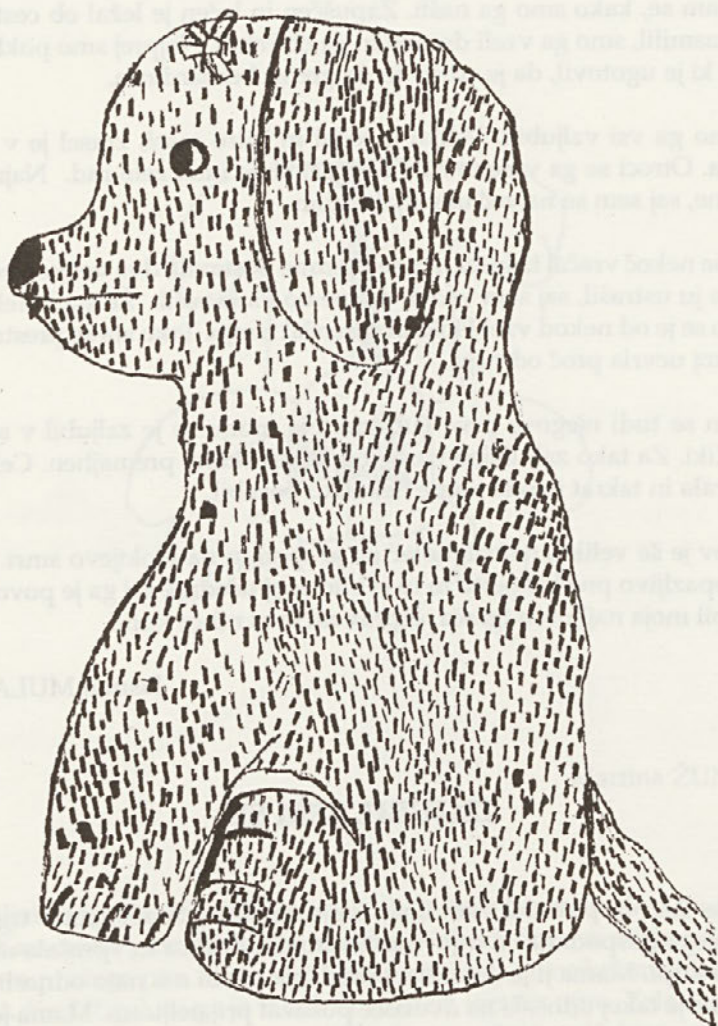
Nekega deževnega dne ni bilo na ulici skoraj nikogar. Na koncu te ulice je trgovina, v kateri stanujem.

Stala sem v izložbi med velikimi žogami, jaz pa sem majhna pisana žoga. Bila sem žalostna, ker sem bila še dolgo v izložbi in me nihče ni hotel kupiti. Starši so s svojimi otroki prihajali po velike in lepe žoge. Minevali so dnevi, jaz pa sem še vedno samevala. Nekega dne pa se je tudi meni odprla pot iz trgovine. Tega deževnega dne je prišla k meni majhna deklica v rdeči obleki. Imela je dolge lase, spletene v dve kiti. Trgovca je spraševala za žoge. Upanje, ki ga je s tem vzbudila v meni, je bilo ogromno, saj sem si želela prav tako lastnico. Trgovec ji je pokazal žoge, vendar je name pozabil. Deklici nobena ni bila všeč in že se je hotela obrniti. Potem se je trgovec le spomnil tudi name in me pokazal deklici. Deklici sem bila takoj všeč. Kupila me je in končno sem odšla iz trgovine. Deklica me je na ulici skrbno spravila pod dežnik. Ko sva hodili proti domu, se je ustavila in mi rekla, da mi bo ime Marjetica. Ime mi je bilo zelo všeč. Doma me je vsem predstavila. Vsi so bili veseli, še najbolj pa jaz, ker nisem več samevala. Odnese me je v svojo sobo in me položila na omaro med druge igrače. Vse igrače so bile lepo pospravljene. Nato je imela deklica večerjo, ko pa se je vrnila, me je vzela z omare. Povedala mi je, da bom spala z njo. Skupaj sva se ulegli. Skrbno me je pokrila in zaspali sva. Naslednji dan me je pokazala svojim prijateljicam in vse so rekle, da sem lepa. Deklica je bila tega zelo vesela.

Nekega dne so se pred hišo igrali z mano. Naenkrat sem naredila "BUM" in ni me bilo več. Med igro sem padla na žebelj, kar me je zelo zbolelo, in zato sem počila. Deklica je jokala. Pobrala je moje ostanke in jih spravila v skrinjico, ki jo je nato odnesla na omaro, kjer sem včasih sedela. S tem mi je pokazala, kako rada me je imela. Starši so ji kupili še mnogo igrač, vendar je imela najraje mene.

Gordana BODIROŽA, 6.b





Marjanca ČUMURDŽIČ, 3.a

FLOKI

Imeli smo psa, ki mu je bilo ime Floki. Nanj me vežejo lepi spomini, saj sva skupaj doživela veliko lepega.

Spominjam se, kako smo ga našli. Zapuščen in lačen je ležal ob cesti. Ker se nam je zasmilil, smo ga vzeli domov in ga obdržali. Najprej smo poklicali veterinarja, ki je ugotovil, da je zdrav in da gre za bernardinca.

Hitro smo ga vsi vzljubili. Veliko je jedel in hitro rasel, zrasel je v pravega medveda. Otroci se ga vseeno niso bali, saj jih je imel zelo rad. Najraje pa je imel mene, saj sem se največ ukvarjal z njim.

Ko sem se nekoč vračal iz vrta, sta se predme postavila dva veliko večja fanta. Nisem se ju ustrašil, saj sem vedel, da me bo Floki rešil. Že sta hotela planiti name, ko se je od nekod vzela Floki in zarenčal nanju. Tako sta se prestrašila, da sta jo takoj ucvrla proč od naju.

Spominim se tudi njegove prve ljubezni. Na morju se je zaljubil v sosedovo psičko Kiki. Za tako zaljubljen par je bil kamp skoraj premajhen. Cele dneve sta se igrala in takrat je celo name nekoliko pozabil.

Spominov je še veliko, najbolj boleč pa je spomin na Flokijevo smrt. Nekega dne je nepazljivo prečkal cesto in to je bilo zanj usodno, saj ga je povozil avto. Floki je bil moja najljubša igrača, čeprav mi je ni nihče kupil.

Jasmin MULALIČ, 2.c

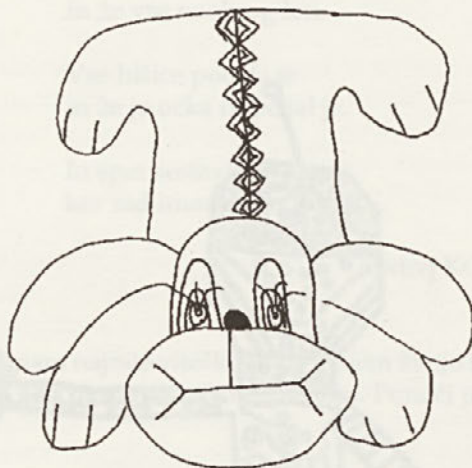
IZGUBIL SEM SE

Sem kuža Tino in povedal vam bom svojo zgodbo. Sedel sem v trgovini in čakal svojega gospodarja. V trgovino je vstopila deklica in vprašala mamo, če me lahko kupi. Mama ji je dovolila, plačali sta me in me nato odnesli domov. Deklica me je takoj odnesla na dvorišče pokazat prijateljicam. Mama jo je poklicala domov in v naglici me je spustila in pozabila. Padel sem v vodo in sedaj se lahko pogovarjam samo z ribami. Upam, da me bo kdo videl in me vrnil deklici.

Adrijana BRČINA, 3.b

MOJ PLIŠASTI KUŽEK

Za rojstni dan sem dobila plišastega kužka. Je zelo lepe barve. Telo je zeleno, levo uho je roza, desno pa črno. Imam tudi punčke, vendar se najraje igram s kužkom. Malo se pogovarjava, božam ga in tudi spi pri meni.



Martina ŽUNKO, 4.c

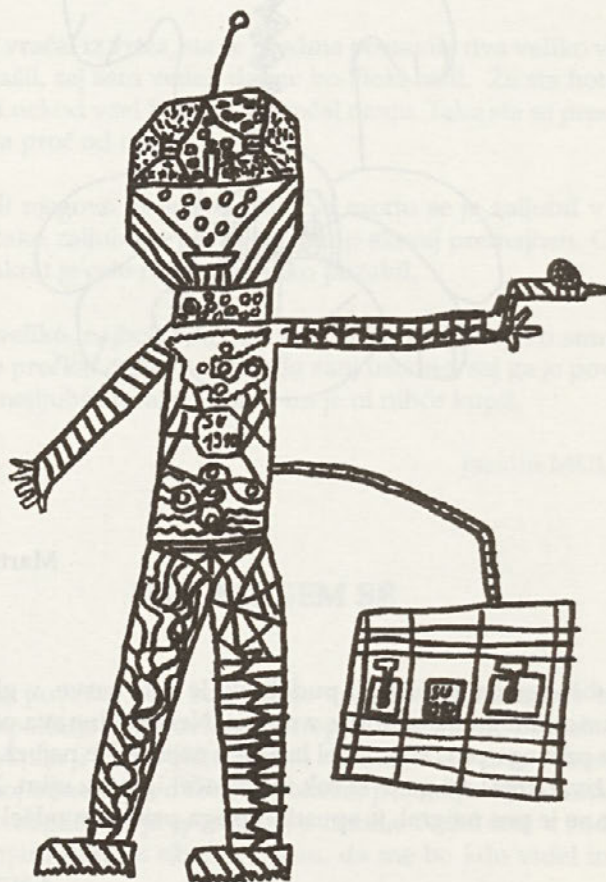
Moja najljubša igrača je plišasti pudeljček. Je bele barve, v glavi pa ima roza pentljo. Kamorkoli grem, vedno je z menoj. Nekega dne sva odšla na sprehod. Srečala sva pravega psa, ki je začel lajati na naju, saj je najbrž mislil, da je moj pudeljček živ. Iztrgal mi ga je iz rok in se začel igrati z njim. Zelo sem se prestrašila. Ko se je pes naigral, je spustil mojega psička in odšel neznano kam.

Karmen KOŽAR, 2.c

LEGICE

Moja najljubša igrača je robot. Sestavljen je iz lego kock. V eni roki ima magnet, v drugi pa klešče. Na nogah ima deset koles. Poleg robota imam tudi vesoljsko plovilo.

Sašo NOVKOVIČ, 1.b



Igor ČERKETA, 3.b

MOJA IGRAČA

Najraje lego kocke imam,
ker z njimi se lepo igram.

Sestavljam hiše in avtomobile,
slone pa tudi krokodile.

Potem pa Katja pridrvi
in že vse naokrog leti.

Vse hišice podrla je
in že jo očka odpeljal je.

In spet sestavljam hišice,
ker rad imam lego kockice.

Andrej KOBLAR, 3.a

Med lego kockami imam najraje viteški grad. V njem živijo trije vitezi. V gradu imajo skrit zaklad, ki ga pazijo z meči in sulicami. Ponoči jim nagaja beli duh.

Matic ZORE, 1.c

Z lego kockami sestavljam avtomobile, letala, hiše, lahko pa več stvari naenkrat.

Matjaž TERAN, 1.c



VITEZI, RAKETE...

Najraje se igram z vitezi iz lego kock. Imam jih več vrst: vitez z zma-jem, hudobni vitez in vitez z levom. Sestavim jim tudi grad.

Denis OSREDKAR, 1.b

S kockami sestavljam različne stvari: raketo, grad, hišo, tovornjak, pris-tanišče, tovornjak, helikopter, ladjo, formulo 1

Dani PRIMOŽIČ, 1.b

Vedno sem si želel gusarje iz lego kock. Ko sta šla starša v Avstrijo, sem ju prosil, če jih prineseta. Nista rekla nič določenega in ves vesel sem pomislil, da to pomeni, da jih bosta prinesla. Ves dan sem čakal in nisem mogel misliti na nič drugega kot na kocke. Ko sem ju končno dočakal, sem izvedel, da jih nista dobila. Bil sem strašno razočaran.

Prišel je božični večer. Z bratom sva se na dvorišču kepala, saj sva čakala, da bomo odšli k mami praznovat božič. Mami naju je poklicala, naj pogledava jelko, ki je bila končno okrašena. Pod jelko sva opazila prelepe paketke, ki so bili namenjeni nama. Zavriskala sva in planila gledat, kaj naju čaka. Hitro sva jih odprla in se nisva mogla načuditi, koliko lego kock sva dobila. Presrečna sva se zahvalila staršema in hotela ostati kar doma, da se bova takoj začela igrati. No, najprej sva morala k mami na večerjo. Ko smo se vrnili, sva takoj pričela s sestavljanjem. Naredila sva gusarski grad, majhno hišo in dva čolna. Gusarje je bilo potrebno samo sestaviti. Iz škatle sva vzela še tiste kocke, ki sva jih že imela in ugotovila, da so tudi te koristne. Nato sva se začela igrati z najinimi izdelki, jaz sem imel gusarje, brat pa viteze. Ves mesec sva se igrala le z lego kockami, potem pa sva se naveličala, saj je stvar postala dolgočasna. Puščala sva jih na tleh in nisva več vedela, kaj bi z njimi.

Sedaj vem, da se vsake stvari enkrat naveličaš, prej pa sem mislil, da se bom z njimi igral večno.

Tomaž VERČ, 6.b



IGRAČE

Igrače zanimive,
vesele nagajive.
Igrač veliko je,
za otroke čisto vse:
punčka za malo Anko,
avto dobi naš Branko.
Vsak otrok ima igračo,
včasih pa tudi nevarno fračo.
Vsak bi rad imel,
igrač za sto kamel.
Vsi veselo se igramo,
starosti se še ne damo.
Če pa igre se sramuješ,
že starejša leta obiskuješ.
Zato veselo in pogumno,
za mladost vsi glasujmo.

Marija AHAIČIČ, 7.b

IMEL SEM SMOLO

Ko sem bil star tri leta, mi je očka kupil gumijasto igračo. Nisem je maral, ker mi gumijaste igrače niso bile nikoli pri srcu. Kar naprej sem jo metal iz sobe. Nekoč pa je mami pozabila zapreti okno. Igračo sem vrgel tako daleč, da je zletela skozi okno in pristala nekemu gospodu na klobuku. Gospod je prišel v hišo in to povedal mamici. Okregala me je in od takrat naprej nisem več metal igrač iz sobe.

Elvis ČEHIČ, 4.c



NENAVADNA IGRAČA

Vzhajajoče sonce je oznanjalo pričetek čudovitega dne. Zbudilo me je jutranje petje ptičkov, ki so po glasnosti in celo lepoti petja prekašali vse slavne operne pevke in pevce, soprane in tenorje. Vstanem in se takoj spotaknem ob copate, ki ležijo ob moji postelji. "Spet eden mojih nerodnih dni," si rečem in se zlekнем v naslonjač, ki mi je pritrjeval: "Mijav!" "Zdaj se mi pa zares že meša!" ugotavljam, ampak takoj zvem, da mojemu velespoštovanemu mačku Pepetu niti malo ni všeč možnost, da bi mi služil za blazino, in jezen se počasi odpravi v kuhinjo. Nenadoma pa se oglasi zvonec. Počasi prilezem do vrat, tam pa stoji v Eskima oblečen poštar z velikanskim paketom v rokah. Zahvalim se mu in hitim odpirat pošiljko, ki je verjetno prepotovala pol sveta, saj je bila cela polepljena z znamkami, ki so imele ogromno zbirateljsko vrednost. V njej pa...

Poleg lepe punčke, ki je bila oblečena v prikupno belo-rožnato oblekico, obuta v lakaste čevljičke, njene zlatorumene kodre pa je pokrival majhen klobuček v obliki srčka, je ležalo pismo:

Tadeja!

Verjetno se sprašuješ, kdo ti je poslal to presenečenje. Naj ti izdam skrivnost: ta punčka ti bo prinesla velikansko srečo, če boš le skrbela zanjo in jo imela rada. Naj ti delo ne bo odveč!

Tvoj Angel Varuh

"No, se imam pa res lepo: spotaknem se ob lastne copate, skoraj ubijem mačka, zdaj pa mi piše še angel, ki mi zatrjuje, da mi bo navadna porcelanasta punčka prinesla srečo. Čudno, da še nisem v norišnici!" si mislim. Nato vzamem punčko iz paketa. Nehote se dotaknem srčka-klobučka, ki je zažarel. Nenadoma se punčka začne premikati in mi z angelskim glaskom reče: "Živijo! Moje ime je Vilina, vendar me lahko kličeš Lina." "Zdravo," ji rečem. "Torej je le res, da prinašaš srečo." "Seveda, od sedaj naprej boš najsrečnejša punca pod soncem," mi odgovori.

Naslednjih nekaj mesecev je bilo čudovitih. Lini sem uredila majceno stanovanje in prikupno posteljico. Imeli sva se super. Vsak dan se je zdel kot iz pravljice: skupaj sva šli nakupovat, celo v šolo je hodila z mano. Lino sem imela zares rada in tudi ona mene. Nekega dne pa je z neba prišlo obvestilo: Lina se mora takoj vrniti na nebo. To je bil najhujši dan v mojem življenju. Razložila mi je, da se mora vrniti, da jo bodo spet poslali k drugi punčki, da jo bo razveseljevala. V majčken kovček sva zložili njene stvari, kajti morala je

oditi že naslednje jutro. V solzah sva se objeli in si zaželeli srečo. Zjutraj je že ni bilo več. Za spomin mi je pustila klobuček. Tega bom do smrti hranila pri sebi. Šla sem ven in ni mi preostalo drugega, kot da sem rekla: "Na svidenje, mala punčka!"

Tadeja PURGAR, 5.c

VESOLJSKA POŠAST

Živijo. Jaz sem vesoljska pošast. Nastopam v risanki na TV. Sem zelena, z glave mi visi polno kač. Seveda ne pravih, saj sem le igrača. Živim v predalu med he-manom, skeletorjem, veliko škatlo dirkalnih avtomobilov, sedmimi medvedki, dvema barbikama... No, v našem predalu je res gneča. Tako je bilo vsaj do včeraj.

Moj lastnik Bojan me je vzel s seboj v peskovnik. Tam sem se zagrizeno borila proti he-manu, čarovniku Merlinu in proti kralju Arturju. Seveda so me premagali. Goljufali so. Trije proti ubogi, zlobni pošasti z Marsa, to res ni prav. Ko sem vse to razlagala mojemu lastniku, je pridrvel še sosedov pittbull z velikimi zobmi. Pograbil me je za nogo in mi jo odtrgal. Moj objokani lastnik je pobral vse moje dele in odšla sva domov. Doma me je mama poskušala zlepiti, zašiti, celo zabiti, pa vse skupaj ni nič pomagalo. Ostala sem brez noge in družina me je z žalostjo v srcu vrgla v smeti. Nekaj dni sem samevala, potem pa se je pokrov smetnjaka vzdignil in smetarji so me stresli v tovornjak za odvažanje odpadkov. Dolgo, dolgo smo se vozili, smeti bi me kmalu zadušile, končno pa smo le prišli na smetišče. Stresli so nas na kup in izvedela sem, da bo šel čez nas tudi valjar. Groza, kakšen konec! No, na srečo so za to izvedele tudi podgane. Prišle so iskat hrano in ena je pod kupom smeti odkrila tudi mene. Kakšno presenečenje! S to podgano sva se spoznali že v trgovini. Rešila me je iz smrdljivega kupa odpadkov in me odpeljala k sebi domov. Tam sem spoznala podganji ansambel in jih tako dolgo prosila, če smem igrati z njimi, da so mi dovolili, da igram kitaro in z leseno nogo skačem po odrih. Pred kratkim smo gostovali v Ameriki, v tamkajšnjih kanalih. Morda kmalu pridemo tudi k vam.

Mateja TERAN, 5.a

ZMAJČEK IN OVČKA

Ko sem bila stara eno leto, mi je mamica prinesla ovčko. Takoj, ko sem jo zagledala, mi je bila všeč. Postala je moja najljubša igrača. Vedno je bila z menoj, tudi ko sem šla spat. Nato pa sem dobila zmajčka Gardija iz Gardalanda. Bil je tako lep, da sem ga takoj zamenjala za ovčko. Tudi danes je z menoj. Ima zelen kožušček, en bel zobek, rdeč jeziček, črne oči in malo daljši rep. Ovčka se mi je zasmilila, zato sem jo vzela nazaj k meni in Gardiju.

Špela MANDELIC, 2.a

SVILEN SLONČEK

Najraje imam slončka. Je svilen in ima črne oči in dolg rdeč rilec. Na hrbtu ima zadrgo. Je zelo mehak, zato ga vsak večer vzamem s seboj v posteljo.

Ana PERKO, 1.c

LEVINJA

Imam veliko igrač in vse so zelo lepe. Moje igrače so: dojenčica Kaja, Alf, punčka Barbara, kužka Fik in Jaka, levinja Linda in veliko kock in drugih igrač. Najraje imam levinjo Lindo. Je plišasta, roza barve, gobček in tačke ima bele, njene očke pa so zelene. Malo je kosmata. Z njo se pogovarjam in z njo tudi spim.

Anja ŽITNIK, 2.a

IGRAČA NA DREVESU

Igrača na drevesu,
lutke so na plesu.

Medvedek gre domov,
kuža laja HOV,HOV,HOV.

Ptiček prileti,
letalo odleti.

Račka se skriva,
muca se vsak dan umiva.

Če zunaj dežek pada,
pred gradom iz kock je grmada.

Medved pravi: "Počil je lonec,
zdaj Damjanove pesmice je konec.

Damjan ROPRET, 3.a

MIŠKA

Maja najljubša igrača je miška. Njen kožuh je pisan kot mavrica. Oči ima modre kot morje. Všeč so mi njeni brki, saj so zelo dolgi. Takoj, ko pridem iz šole, se igram z njo.

Franci FUCHS, 3.a



NACKO

Med vsemi igračkami sem imel najraje lutko, ki jo natakneš na roko. Ime ji je bilo Nacko. Večkrat sem ga nosil na dvorišče, prijatelji pa so se norčevali iz mene. Meni to ni bilo nič mar, saj so se tudi oni igrali z igračkami. Nacka sem dobil od mamice, ki ga je dobila na šušarskem sejmu. Ko ga je kupovala, sem bil zraven. Ta lutka je imela penasto glavo, telo pa je bilo iz modrega blaga. Včasih sem tudi spal s to lutko, vendar ne pogosto, saj rad spim sam. Nekoč se mu je v omari odtrgala glava. Vztrajal in sitnaril sem toliko časa, dokler mu je mama ni zopet prišla. Mislil sem že, da ga bom moral vreči v smeti, a k sreči ni bilo tako. Spet je bilo vse po starem in spet sem ga vedno imel pri sebi. Postajal sem vse večji in z Nackom se nisem več igral tako pogosto. Igrala sva se samo še takrat, ko mi je bilo res dolgčas. Danes pa se ob njem samo še spominjam svojega otroštva.

Tomaž ROPRET, 4.b

P.S. Hej, imel sem res super igračo!

PALČEK

Najraje imam plišastega palčka. Ima veliko belo brado, rdeča usta, velik nos in prijazne oči. Na glavi ima rumeno kapo, oblečen pa je v modre hlače in rdeč jopič.

Katja GUBANC, 1.b



LJUBE IGRAČKE

Igračke so naše najljubše stvari,
igramo se z njimi tudi ob polnoči.

Lahko jih božamo, oblačimo in poljubljam,
zelo radi imamo vsi te male lepe stvari.

Deja PLAVŠIČ, 4.c

OPICA

Moja opica je precej velika. Njeno telo je rjavo in modro. Dobila sem jo za prvi rojstni dan, vendar jo imam še sedaj zelo rada.

Anita BIZJAK, 1.c

TROLČEK

Jaz sem Trolček in povedal vam bom, kako me je nekdo kupil in pozabil. Sedel se v izložbi in čakal. Končno se je pojavil nek deček in me kupil. Doma se je ves dan igral z mano, sploh me ni spustil iz rok. Čez nekaj dni pa je popolnoma pozabil name. Ni me zavrzel, postavil me je na omaro in tam čakam in čakam, da se me bo spet spomnil.

Anže MANDIČ, 4.a



TUPKO

Moj Tupko je le plišasta igrača. Dobil sem ga od sestre Petre, ko je šla v Gardaland.

Je zelen z rumenim trebuščkom. Ko spim, mi velikokrat pade iz postelje. Hitro ga pogrešam, zato se zbudim in ga poberem ter potolažim. Tudi pri kosilu je z menoj in takrat ga nahranim. Če sem jaz lačen, je lačen tudi Tupko. Kadar je lepo vreme, sem bolj malo z njim, saj se raje rolkam. Vedno skrbim tudi za njegovo higieno. Zjutraj mu umijem zobe in ga skrtačim. Februarja smo šli v šolo v naravi na Zelenico. Kmalu bi ga pozabil doma. Še dobro, da me je mamica vprašala, če imam vse s seboj. Takoj sem pomislil na Tupka in hitro sem ga stlačil v potovalko. Ne morem si predstavljati, kako bi preživel ves teden brez njega, saj je moj najboljši prijatelj.

Andraž ZUPANČIČ, 4.a

Igrača je stvar,
ki dobiš jo v dar.
Včasih je lepa,
včasih pa slepa.

Z njo se igraš
in poklepetáš,
rad jo imaš,
je nikomur ne daš.

Kupiš jo v trgovini,
zanjo vprašaš teto Mimi.
Ko jo enkrat imaš,
z njo se igraš.

Emil KOS, 6.a

IGRAČE NA POTEPU

Na robu mesta je stala prijetna trgovinica z igračkami. Vse police so bile založene z lutkami. Na najvišji polici, ki je bila zelo prašna, pa so sedele tri razočarane igrače. V sredini je sedel zajček s povešenimi ušesi, zraven njega pa sta sedela še medvedek Rjavec in punčka iz cunj, ki so jo klicali Pika. Imela je dolge kite iz volne, na koncu pa rumene pentlje.

Ker so bili vsi prašni, jih nihče ni hotel pogledati, kaj šele kupiti. Samevali so na polici, odkar so prišli iz tovarne igrač. Prodajalka je že čisto pozabila nanje in ni več brisala prahu z njihovih ubogih glav. Nekega dne so se odločili, da pobegnejo iz trgovine. Zgodaj zjutraj so se odpravili. Vse druge igrače so jih svarile in jih vabile nazaj, češ da bodo prišli boljši časi, ko bodo vsi dobili svoj dom. Toda pozabljene igrače se niso dale pregovoriti, stopile so čez prag, pomahale prijateljem in odšle. Najprej so hodile po pločniku, zraven pa so vozili avtomobili. Strah jih je bilo in Piko, ki je hodila prav ob cesti, bi zbil avto, če je zajček ne bi potegnil za roko. Hoteli so priti do tovarne, ki jih je izdelala, da bi jih znova odpeljali v trgovino, kjer bi jih opazili in prodali dobrim ljudem. Toda poti niso poznali. Tedaj pa je Rjavec zagledal hišo, pred katero so se igrali otroci. Pohiteli so k njim in začeli skakati, da bi jih otroci opazili. Toda imeli so smolo, nihče jih ni videl, saj so otroci gledali samo žogo. Potrti pajacki so odšli naprej. Kar naenkrat pa so vzkliknili: "Tovarna igrač!" Odšli so do skladišča in vstopili v dvorano, kjer je bilo polno zabojev in škatel. S skupnimi močmi so odprli eno in poskakali vanjo. Tedaj je prišel delavec in vzel škatlo, v kateri so bili naši prijatelji. Odnesel jo je na tovarnjak. Odpeljali so jih v trgovino z igračkami, v kateri so bili, preden so pobegnili.

Ko je trgovka pogledala v škatlo, je videla, da so v njej igrače, ki so že bile pri njej. Zložila jih je na najbolj vidno polico, da bi jih otroci opazili. Tedaj je vstopil deček v rdečih hlačah in se odločil za vse tri pobegle igrače. Prodajalka mu jih je z veseljem prodala.

Irena AHAČIČ, 5.b



ČAKALE SMO MIHCA

Na podstrešju so samevale igrače. Nekoč so se otroci z njimi igrali, sedaj pa so odrasli in nihče več se ne zmeni zanje. Nekega dne je avtomobilček predlagal: "Pojdimo na potep. Toda kmalu se moramo vrniti, ker je Mihec že dovolj zrasel, da se bo kmalu lahko igral z nami." Igrače so se strinjale in se odpravile na potep.

Sredi noči so po cesti hodili: medvedek, robot, zajček in miška. Vodil jih je avtomobilček. Prišli so do smetišča in tam prenočili. Zjutraj so pomalicali nekaj sira, ki so ga našli na smetišču, nato pa so nadaljevali pot.

V parku je avtomobilček zagledal dečka, ki je jokal. Robot je takoj ukazal: "Razveseliti ga moramo! Medvedek pojdi k njemu!" Medvedek je stekel tja, prepričan, da ga bo deček vesel. Toda deček se ni potolažil. Medvedka je prijel in ga vrgel v koš za smeti. Igrače so prevrnile koš in rešile medvedka. Stekli so iz parka.

Sprehajali so se po pločniku. Miška je stekla čez cesto, da bi si ogledala igrače v izložbi. Ker ni bila previdna, jo je povozil avto. Miška je bila sedaj ploščata. Igrače so jo potisnile ob steno, da je dobila nazaj svojo pravo obliko. Nesreč pa še ni bilo konec. Neka gospa je stopila na avtomobilček ter padla. Igrače so se hitro skrile. Odločile so se, da se vrnejo domov.

Čez nekaj dni jih je na podstrešje prišel iskat Mihčev oče. Odnese jih je Mihcu. Igrače so bile srečne, Mihec pa se je z njimi rad igral.

Dejan SREČNIK, 5.b

IGRAČA PRIPOVEDUJE

Dan za dnem prijatelji sedimo na polici kot nabiralniki za prah. Špela je že odrasla in je pozabila na nas. Strmimo skozi okno. Dež, sonce, sneg, nevihte, vse smo že videli, ne da bi nas medtem kdo "povohal". Počutimo se odrinjene, predstavljamo si Špelo, ki bi nas najraje pometala v koš. Čakamo na konec. Izgubili smo upanje, da bi kot igrače spet zaživel. S pogledi merimo sobo.

Spet sončen dan. Špela je zjutraj odšla v šolo in pustila odprto okno. S tem nam je naredila veliko uslugo. Po dolgem času smo spet lahko zadihali svež pomladanski zrak. Dopoldne je hitro minilo.

Špela navadno pridivja iz šole naravnost v sobo, odvrže torbo, se preobleče in pohiti na kosilo. Tokrat pa je prišla objokana. Vsem se je zasmilila. Zapustila je sobo in ... Vrnila se je čez nekaj časa. S seboj je prinesla vedro in krpe. Spraševali smo se zakaj.

Stopila je na posteljo in prijela Smrka, mojega prijatelja levčka. Skrbno ga je očistila, objela in položila na vzglavnik. Tako je naredila z vsemi in prišla do mene. Od vseh sem bil največji in najtežji. To ni čudno, saj sem slon z rdečimi očmi in zelo majhnimi uhlji. Kličejo me Edvard. Bil sem deležen največje pozornosti. Špela me je poljubila na lice in mi zaupala, kaj jo teži. Rekla je, da ima težave v šoli, še posebej pri slovenščini. Zaradi književnosti bo verjetno imela slabši uspeh.

Moji možgani niso bili tako razviti, da bi vedel, kako naj jo potolažim. Rekel sem ji le, da ji lahko pomagam napisati spis. Podaril sem ji tega, saj ji bo to izboljšalo oceno in okrepilo najino prijateljstvo.

Robi KALIŠNIK, 7.b

TJULENJ LUKA

Najraje imam plišaste igrače, med njimi pa mi je najljubši tjulenj. Dobila sem ga za rojstni dan. Najprej sem mislila, da sem dobila barbiko, ko pa sem odvila paket, sem zasijala. Takoj sem se odločila, da mu bo ime Luka. Očka in mamica sta se mi smejala, ker ga nisem nehala objemati. Sestra mi je govorila, da sem otročja, ker se še vedno igram. Drugi pa so napovedovali, da bo Luka že prvi dan umazan. To se seveda ni zgodilo, saj sem zelo pazila nanj. Pokazala sem ga vsem prijateljicam in zelo so bile nevoščljive. Drugih igrač od takrat ne pogledam več, morala bi jih vsaj pospraviti, vendar zanje nimam niti toliko časa. Luka bo še dolgo moj najboljši prijatelj.

Janja KODORVIČ, 5.a



TRGOVINA

Doma imam veliko igrač in kadar imam čas, se z njimi igram. V moji sobi so doma punčke, plišaste živali, pajaci, lego kocke in nekaj družabnih iger.

Najraje pa imam trgovino. Sestavljena je iz polic in prodajnega pulta. Na njem stojijo blagajna z denarjem, tehtnica in telefon. Na tleh so naložene nakupovalne košarice. Police so polne mesa, sira, kruha, sadja, zelenjave... Kadar se igram, najraje tehtam sadje in zelenjavo.

Moja trgovina je prijazna, ker je zelo pisana. Če kdo pride k nam na obisk, ga rada povabim vanjo.

Nika KOŠNIK, 3.b

IZGUBLJENA MIŠKA

Ko se zunaj spušča mrak,
mene v postelji je strah.

Zunaj mrzel veter piha,
o, kje si moja draga Miša.

Zjutraj sva še skupaj vstali
in se ves dan lepo igrali.

Zdaj te ni, le kje si,
brišem solzne si oči.

Glej v kotu malo miško,
malo miško, mojo Mišo,
spet se skupaj smejeva.

Mojca MEGLIČ, 3.a

RAČUNALNIK

Vsak je v življenju imel ali pa še ima nekaj igrač. Vsakdo jih je prilagajal, uporabljal in želel v skladu s svojo starostjo in razvito umsko sposobnostjo. Naenkrat pa otroku igrače niso več dovolj in poslovi se od njih in vstopi v svet zrelejših in starejših.

To pa ni vedno lahko, vsaj za nekatere. Tudi zame ni bilo, nisem prenesel misli, da bi živel brez njih. Kljub temu pa sem vzel slovo od njih. Dobil sem računalnik. Najprej so me zanimale samo igrice, potem pa sem se začel zanimati za programsko opremo, a sem bil še vedno "odvisen" od prelepega raja v puščavi - računalniških iger. Zdaj je moja igrača postala računalnik, ki je bil sicer drag, a svojega denarja vreden, saj je zelo vsestransko orodje. Še kar pa me zaboli ob misli na avtomobilčke, na katerih se zdaj nabira prah in samevajo na policah, prej pa so mi krajšali dolge ure samote pred šolo.

Računalnika ne uporabljam samo za igrice, čeprav so me prav te naučile računalniških osnov, zato ne zamerim nobenemu začetniku, ki to počne. Vsekakor pa te igrice rade zapeljejo vsakogar, ki jih je kdaj okusil.

Res, tudi jaz imam veliko igric, vendar imam samo najboljše, samo res izbrane. Moji načrti pa segajo veliko više od izbrane vrste iger, poznavanja programov in čeri, ki te čakajo z vsakim katalogom.

Rad bi računalnik spremenil iz zanimive igrače v kar najbolj koristno orodje. Želim ustvarjati nekaj, kar bo drug z veseljem uporabil pri delu ali pa pri zabavi z računalnikom.

Marko GRIL, 7.c

DARILO ME JE RAZOČARALO

Bil je vroč poleten dan. Prebudili so me nežni glasovi ptic. To sončno jutro ni prav nič spominjalo na jutro prejšnjega dne. Oblekla sem se. Pomislila sem: "Danes praznujem. Le koliko igrač bom spet dobila?" Starši so dobro vedeli, da imam zelo rada igrače. Polna pričakovanj sem se odpravila v kuhinjo.

Nikogar ni bilo. Kje so vsi? Kje sta starša in moj nagajivi bratec? Najbrž me hočejo presenetiti. V tistem trenutku je vstopila mami, brez paketa, le s črnim pogledom. Trudila se je, da bi se nasmehnila. Skozi glavo mi je šinila nova nora misel: "Mogoče me obdari šele popoldne, ko bomo vsi skupaj." To dopoldne

je bilo dolgo. Iz omare sem privlekla skoraj novo punčko. Zasovražila sem jo. Želela sem si novo, večjo, takšno kot jo imajo moje sošolke. Tisti trenutek sem za hip zasovražila tudi mamo, a le za hip, upala sem na popoldne. Nisem hotela iz sobe. Gledala sem punčko. Bila je majhna, črne velike oči je imela. Zdelo se mi je, da jo vidim prvič. Bila je grda. Dopoldne je končno minilo.

Po kosilo je mama prinesla iz sobe majhno škatlico. Nasmehnila sem se. Vedela sem, da je paketek zame. Kar skozi papir sem videla igrače, tako sem si jih želela. Papir sem trgala, ne lepo odvijala. Naenkrat se mi je obraz spremenil. Bila sem začudena. V paketu sem dobila zvezek, pisalo in radirko. Zame to niso bile igrače. Mama je videla moj žalostni obraz. Spodbudila me je: "Daj no, ne bodi žalostna, dovolj si že stara, ne potrebuješ več igrač. Pripravi se, kmalu boš že odrasla punca."

Zame je bila to takrat bolj slaba spodbuda. Vedela sem, da bom morala počasi misliti tudi na druge reči, ne le na igrače.

Andreja VEŠLIGAJ, 8.c

SVET IGRAČ

Igrača je lahko frača,
vendar to ni dobra igrača.
Medved plišast,
lego kocka,
to že boljša je zabava.

Brmm, brmm, avto pravi,
ko ga Petrček popravi.
Punčka joka tam v kotu,
saj že Petra z drugo punčko je na plotu.

Takšen je ta svet igrač,
pet korakov čez ta plot,
pa že v njem je vsak otrok.

Monika TORKAR, 7.c

PRODAJALNA IGRAČ

Vsi veste, da so igrače v otroških letih najljubša in najpomembnejša stvar. Če hočemo igračo imeti, jo moramo kupiti in obstaja še en problem - kako izbrati igračo. To se je zgodilo tudi meni.

Zelo majhen sem se s starši sprehajal po velikem mestu in če ne bi šli pogledat še v prodajalno igrač, bi bil nevdržno siten, zato je nismo mogli "preskočiti". Vstopili smo. Izbuljil sem oči, usta so se mi odprla na stežaj in ostal sem brez sape. Okoli mene je bilo morje igrač - avtomobilčki, kužki, ladje... To je bil zame raj! Prodajalka nas je vprašala ali bomo kaj kupili, ampak ati je rekel: "Ne, le malo bomo pogledali," jaz pa sem ga pogledal kot vreme pred nevihto, zato je raje spremenil mnenje. Hodili smo okrog polic, na katerih so me dražile igrače. Sprehajanje po trgovini je šlo staršem že na živce, meni pa je bilo zabavno. "V glavi" sem imel že nekaj igrač, a še vedno nisem vedel, katero naj izberem. Vprašal sem starša, a sta oba odločitev prepustila meni. Zaradi silno teške odločitve sem eno igračo neopazno skrtil v žep. Prodajalka tega očitno ni opazila. Par minut po moji kraji je stopila k meni in mi s prstom, ki je imel rdeče polakiran noht, pokazala proti kupu igrač, na katerem so se valjale žogice, se smejali božički, strašili zmaji in kače. Stekel sem k njemu in si izbral leva. Staršema sem zamrmral svojo odločitev in stekel k prodajalki, ki je že čakala moj prihod. Zaračunala je le leva, ki sem ga izbral s kupčka, na katerem sta strašila zmaja.

Ko smo izstopili iz prodajalne, sta si starša odahnila, ker sta imela končno mir pred menoj, nato pa smo "zleteli" domov.

Damir DIZDAREVIČ, 6.a

Moj medvedek je lenušček,
ker ima velik trebušček.
Imam ga rada,
to je moja najljubša nagrada.

Najraje imam medvedka Pikija. Ima rdeče hlače, rumeno majčko in modre oči. Rada spim z njim, saj me potem ni strah. Včasih mu povem pravljico, on pa me vpraša, kako se učim v šoli.

Tanja MILOVANOVIČ, 1.a

MOJE IGRAČE

Ko zjutraj vstanem
kot po navadi,
obliže si usteca
in me veselo pozdravi.

Spremlja me v šolo,
med malico se pripravi,
da ponagajala bo
tovarišici ta pravi.

Tolaži me,
da vse bo v redu,
a vendar dobim
manj primerno pri vedenju.

In tako sedaj
doma v kotu čepi,
osamljeno in solzno
zame skrbi.

Dragan ŠEVIČ, 6.a

Na polici so igračke:
miške, mucke, kužki, račke,
kupljene so vse za mene,
dala ne bi vam nobene.

Najlepša od vseh je črna muca,
mehka je kot štruca.
Rada tudi imam medveda,
saj je kot čaša sladoleda.

Zvečer igrače vse oživijo,
z menoj po sobi se lovijo,
tekajo, se smejejo, kričijo,
od utrujenosti obležijo.

Preden zjutraj grem v šolo,
jim pomaham v slovo,
dam jim še papirja rolo,
da lahko se igrajo malo.

Zdaj sem končno spet doma,
igrača vsaka bo čakala,
da jaz bom vse za šolo znala.

Katja KREMŽAR, 3.a

NAJRAJE IMAM...

ninja želve

To so štiri prijazne želve, ki so se povečale v heroje. Sedaj skrbijo za red v mestu. Borijo se proti Švedorju, pomagata pa jim Splinter in April. Doma imam o njih veliko stripov, ki jih rad berem. Zgodbe so zelo zanimive, na koncu pa vedno zmaga dobro.

Anže PEČAR, 1.a

televizijske igrice

Z Janom sva to igračo dobila od Božička. Najraje bi se igral kar ves dan, vendar mi mamica tega ne dovoli, ker bi me lahko bolele oči.

Gaj ULČNIK, 1.a

rakuna

Je črn, rjav, svetlo rjav in bel. Okoli vratu ima vrvico, na kateri visi v avtu.

Andreja KOŠTIČ, 1.a

opico

Moja mala opica,
prava je pokorica.
Na polici sedi
in se mi sladko smeji.
Ko pridem iz šole,
opica mojo nalogo naredi.
Jaz hitro v trgovino po
banane odhitim,
moja opica pa še vedno
na polici sedi
in se mi sladko smeji.

Dunja ROPRET, 1.a

telefon

Telefon zvoní cin,cin
in me zjutraj prebudi.
Brž napravim se, pojem
ter v šolo odhitim.

Miha PRETNAR, 1.a

dinozavra

Je vijolične barve in zelo rad se igram z njim. Ko grem spat, ga skrijem pod posteljo. Sedaj hodim že v prvi razred in se manj igram z njim.

Dalibor PEJIČ, 1.a

ZMEDA V TRGOVINI

Bilo je... ne pomnim kdaj. Lahko bi rekel, da v prejšnjem življenju. Ne spomnim se veliko, a vem, da sem bil zelo slabe volje zjutraj, ko sem se zbudil. Želel sem si nekaj, a ne vem kaj...

Moral sem si potešiti žejo. Odšel sem v kuhinjo, se najedel in napil, a moja želja je še vedno obstajala. Vrnil sem se v sobo in začel obujati spomine. Mislil sem in mislil, a nobenega lepega spomina si nisem priklical. Zamislil sem si, kako bi bilo lepo, če bi imel bratca, tudi sestra ne bi bila napak. Igral bi se z njima, STOJ, igral... Ponovno sem se zamislil. Spomnil sem se na starega raztrganega medvedka pod posteljo. Seveda, želel sem si igračo. Z ihto sem odpiral pikapolonico, tako da sem jo na koncu razbil. A nisem maral za to, pobral sem denar in odhitel v najbližjo, a tudi največjo trgovino z igračkami v našem mestu...

Toliko igrač, da bi se kmalu izgubil med njimi. Bilo jih je sto in sto na policah, v vsakem predalu, ki si ga odprl, same igrače, pa če bi še v skladišče pogledali... Hodil sem med regali in mislil, da ne pridem nikoli ven, toda v petih minutah sem bil ponovno na začetku. Izbira je bila velika, same nove in lepe igrače, a jaz sem iskal prav takega medvedka, kot sem ga imel doma, a je bil strgan in uničen. Opisal sem ga prodajalcu, a ga tudi s skupnimi močmi nisva našla. V prostoru sta stala dva regala, ob stenah pa police in omarice. Tam so sedeli medvedki, ležale opice in kače, se obešali tigri, levi, poležavali sloni, se kotalile žoge, na kupca so čakale skokice in balini, pa tudi keglji s krogli bi se našli. Mislim, da mi sedaj lažje verjamete, zakaj sem sam sebi napravil zmedo in se v njej izgubil. Komaj sem se rešil lastnega masla in odšel s prisrčnim krokodilom domov. Moja želja je bila potešena in jaz zadovoljen.

Ko sem odrasel, sem postal prodajalec v svoji trgovini z igračkami. V njej je vladal red in dobro sem vedel za vsako igračo, kje je in ali jo sploh imam.

Emil KOS, 6.a



LUČKA

Na božično noč so prodajalne z igračami že skoraj prazne, a tiste igrače, ki ostanejo, začnejo praznovati.

V kotu prodajalne so postavile šotor in vanj postavile vsakovrstne dobrote. Malemu medvedku Pikcu pa ni bilo do praznovanja. Čepel je ob oknu in opazoval snežinke. Temeljito je premislil, kaj mu je naložil za naslednje leto poglavar igrač. Medtem sploh ni opazil nekaj svetlikajočega se ob polici zraven sebe. To stvar je opazil šele, ko je odskočila od okna. Stekel je za njo, se nekajkrat prekucnil ter se ustavil ob vznožju stopnic. "Tja gor pa ne smem," ji je žalostno rekel. "Zakaj pa ne?" je vprašal mili glasek od zgoraj. Medvedek je vse razložil ter se hotel vrniti, a ga je glasek ustavil. "Počakaj, pa jaz pridem dol." Bila je vila Lučka. "Pojdiva se igrat," je rekla in odšla sta v sobo s plišastimi igračkami. Rajala sta in se veselila, da je bilo kaj videti. Vse igrače so se zbrale okrog njiju. Med njima je vzcvetelo prijateljstvo. Vila je predlagala, da oditeta malo na sneg. Képala sta se, izdelovala snežene može, ponagajala nekaterim prebivalcem iz ulice...

Pikec je bil žalosten, a je vilo vseeno prebolel. Tudi ona ga je sčasoma prebolela, a je upala, da se bosta nekega dne zopet srečala.

Dragan ŠEVIČ, 6.a

PRI MEDVEDJI DRUŽINI

Sem prodajalka igrač. Jutro je in odkleпам prodajalno. Komaj se oblečem v delovno haljo, se pred izložbo pojavita majhna punčka in njena mama. Nekaj časa si ogledujeta barbike. Nato pa zaslišim pogovor. "Mamica, kaj ni tale punčka lepa? Ali mi jo boš kupila?" "Veš kaj, Maja, zamudila boš vrtec, sicer pa igrače sploh niso zate in zato ti je ne bom kupila." Maja prične jokati, zato stopim ven in rečem: "Gospa, pojdite v službo, Majo pa pustite pri meni. Verjemite, nič hudega se ji ne bo zgodilo. Zvečer pa jo pridite iskat." Mama se zelo dolgo obotavlja, nato pa le pristane. Majo mi da v naročje, nama pomaha in odide. Ko stopiva v prodajalno, se Maji zasvetijo oči. Že teče k polici z barbikami. Kar naenkrat se v trgovini nabere veliko kupcev. Začudim se, saj jih med tednom ponavadi ni dosti. Preden jim postrežem, stečem k Maji, jo posadim v gugalnik in ji dam barbiko z rožnato oblekico in dolgimi lasmi. Ko kupci odidejo, stopim h gugalniku, toda Maje ni nikjer. Prisluhnem glasovom iz ozadja trgovine, zaslišim glasbo. Počasi se pomikam tja in kaj zagledam. Vse igrače so oživele in se povečale. Opazujem to igro. Maja sedi v avtomobilu iz

lego kock, ob njej je baletka z zelenim krilcem in belimi satenastimi copatki. Vozita se po plastični cesti in upoštevata prometne znake. Avto se ustavi in Maja odide na čaj k medvedji družini. Nato se pred hišo igra z malim medvedkom. Mislim, da sanjam, toda ko se pocukam za lase, ugotovim, da je vse resnica. Dovolj mi je tega direndaja, zato zakličem: "Maja, pridi sem!" V tem trenutku se vse igrače vrnejo v pravo obliko in zasedejo svoja mesta. Maja zajoka: "Zakaj si me poklicala? Pa tako lepo smo se imeli." Obrišem ji solze in ji rečem, da jo bom zagotovo še povabila k sebi. V trgovino vstopi njena mama. Maji podarim škatlo lego kock in barbiko. Nato jima pomaham in že oditeta.

Klara PAJEK, 6.a

IGRAČE SO OŽIVELE

Imam dva plišasta medvedka, Jaka in Boba, ter kužka Tima. Jaka je najstarejši, dobila sem ga za tretji rojstni dan, Boba mi je prinesel Miklavž, Tima pa smo prinesli iz Italije.

Najraje se igram z vsemi tremi in si pri tem domišljam, da so živi. Moj brat se zelo rad boksa z njimi in zato sem zelo jezna nanj, on pa se mi samo smeje.

Nekega popoldneva sem se igrala z njim, saj sem bila sama doma. Naenkrat pa mi je Tim pomahal. Začudeno sem ga pogledala in vprašala: "Si ti živ?" Tim pa mi je odgovoril: "Seveda sem, kako naj bi ti drugače pomahal. Tudi Jaka in Bobo sta živa, vendar se te bojita." Pozabila sem zapreti usta od začudenja. Potem sem potihoma odvrnila: "Ni se me treba bati, saj nikomur ne bom storila nič žalega." Jaka se je opogumil in mi rekel: "Veš, saj se ne bojiva tebe, ampak tvojega brata, tako je grob, da imava polno modric." Nato se je opogumil tudi Bobo in predlagal, da popijemo sok, pojemo piškote in se kaj pogovorimo. Privolila sem in se odpravila v kuhinjo. Pripravila sem štiri kozarce, na mizo pa sem postavila tudi piškote. Vsi trije so pricapljali za mano. Pomagala sem jim zlesti na stole in jim ponudila sok in piškote. Bil je lep. Dolgo smo se pogovarjali in se pri tem imenitno zabavali. Nato pa smo zaslišali zvonec in vedela sem, da se vrača moj brat. Hitro sem odnesla igrače v sobo in mu odprla.

Ko je stopil v kuhinjo, me je vprašal, kdo je bil na obisku. Rekla sem mu, da so bile pri meni sošolke, saj če bi mu povedala, da sem gostila igrače, bi bila največja trapa na svetu.

Anja ZUPANČIČ, 5.c

TUDI IGRAČE SE STARAJO

Dandanes so igrače za otroke pomembna stvar. Lahko jih zabavajo, uspavajo ali razveseljujejo. Danes poznamo veliko igrač. To so plišaste živalice, avtomobilčki, družabne igre, računalniki in še bi lahko naštevali.

Včasih pa tega ni bilo. Otrokom so igrače izdelovali starši. Na lesen količek so narisali dele obraza ter na vrh prilepili volno namesto las. Pri bogatejših ljudeh pa so že včasih imeli plastične punčke. Za igračo so imeli tudi lesen obroč, ki so ga s palico poganjali po vasi. Ko so otroci pasli, so si izdelovali piščalke ter lesene konjičke ter jim iz lubja gradili hleve ter ograde za pašo.

Danes pa imamo toliko igrač, da ne vemo, s katerimi bi se igrali. Za novorojenčke so ropotuljice ter plišaste živalice, ki piskajo, za otroke starejše od treh let avtomobilčki, domine, razne kocke, pa tudi plišasti medvedki. Za tiste, ki pa že radi razmišljajo, so lego kocke, večje sestavljanke in računalniške igrice.

V prihodnosti bodo igrače še bolj izpopolnjene ter zanimive. V njih bo veliko elektronike in tehnike. Morda bodo izdelovali rolko na električni pogon ali pa krila, s katerimi bomo leteli. Morda se bomo lahko pogovarjali z računalnikom in medvedki. Toda za to bo minilo še precej časa in do takrat bo mogoče že konec sveta. Kdo ve?

Marko PERNE, 6.a



Pripravile so zbrane učiteljice razredne stopnje in slavisti OŠ ZALI ROVT.

Tehnična urednica: gospa Sergeja Osredkar

Uredili: učenci OŠ Zali rovt in Martina Verč

Tisk in oblikovanje: Tiskarna Uzar Tržič

V juniju 1995

Depo

908TRŽIČ

MI

1994 / 1995

373.3(497.4 Tržič)



4003939

COBISS ◉

KNJIVNICNA TRŽIČ

